

Vladimir Beșleagă

Voci 2 sau Misterioasele sfere

1

— Atențiune! Atențiune! Aici posturile de radio și televiziune Soroca! Transmitem ultimele știri! Ascultați o știre bombă! Hrr! Frr! Trr! Trr! Frr! Hrr!... Frr!...

— Atențiune! Atențiune! Aici posturile de radio și televiziune Bălți! Transmitem un buletin de știri. Acum câteva clipe ne-a sosit o informație bombă! Hrr! Trr! Prr! Prr! Trr! Hrr! Frr!...

— Atențiune! Atențiune! Aici posturile de radio și televiziune Chișinău! Acum câteva clipe ne-a parvenit o știre bombă! Trr! Hrr! Prr! Trr! Hrr! Frr! Hrr!...

— Atențiune! Atențiune! Aici posturile de radio și televiziune Cahul! Acum câteva clipe ne-a parvenit o știre bombă! Trr! Hrr! Prr! Prr! Trr! Hrr!...

2

— Bună dimineața, cumătre! Da-ncotro?

— La bazar, cumătre!

— Te duci la Bălți?

— Daaa, că de-amu aici, la Soroca, nu găsesc ce caut eu... Da știi ce s-o întâmplat la noi, la Soroca?

— Ce, cumătre?

— Cică, șeful poliției l-o trimis pe unul de-ai lui să-l aresteze pe... un cetățean... Și acela o venit și l-o văzut jucându-se cu copiii... și nu l-o arestat!

— Cum așa: nu l-o arestat? Că se juca cu copiii?

— Nuuu, cumătre! Cică, milițianului celuia... polițistului i-o apărut nu știu de unde... o sferă așa... lucitoare, frumoasă, parcă numai ardea pe umăr și... Sfera aceea i-o spus: „Măi polițistule, măi! Ce faci tu? Tu vezi că omu-i nevinovat?”

— Și? Nu l-o arestat?

— Nu!

— Măi, comedie! Ce să fie asta?...

— Bună dimineața, cumătre! Da-ncotro?

— Mă duc la bazar la Soroca... Da ai auzit ce s-o întâmplat la noi, la Bălți?

— Ce?

— Că iaca... un consilier de la primărie... Zice, i-o spus șeful lui

să ardă niște... documente... Că venea revizia și... da el în loc să le ardă... Că acela, șeful, se temea să nu fie prins cu mâța-n sac... În loc să le ardă, le-o dat la gazetă! Și amu s-o descoperit niște afaceri, că aceleia îi tremură fundul... Și or să-l bage la închisoare! Ai văzut tu?

— Cum așa? Și nu le-o ars? N-o făcut cum o zis șeful?

— Apoi, nu! Că, cică, el când s-o apucat să ieie hârtiile celea să le deie în sobă, să deie focul cu chibritul, i-o apărut pe umăr nu se știe de unde și nu se știe cum... o sferă! Așa frumoasă! Cât un cap de om... Și i-o spus: „Omule, bre! Ce faci tu? Nu vezi tu că-i minciună... și, asta îi mare crimă! Și tu participi la crimă... Și i-o dat omului de grijă să nu facă lucruri rele...

— Bună ziua, cumătre! Da-ncotro?

— La bazar, la Chișinău.

— Și ce vrei să cumperi?

— Da mă duc să văd prețurile... Dar știi ce s-o întâmplat la Chișinău?

— Da' tu de unde știi?

— Cumătru mi-o spus! Cică, procurorul ori... ajutorul lui a primit ordin/directivă de la... de la... de la mai marii țării să... să deie iscălitură ca să-l aresteze pe unul... Da' el n-o dat iscălitură... Că, cică, i-o apărut o sferă pe umăr... Nu știu pe care: că pe stângul, că pe dreptul... Și sfera aceea lucitoare și frumoasă! Numai, numai ardea! Dar nu frigea – numai ardea! I-o spus la ureche... I-o zis: „Măi, procurorule, măi, i-o zis: tu să nu faci gogomănia asta, că-i mare păcat!” Și procurorul cela, în loc să iscălească ordinul de arest, s-o pus împotriva...

— Și amu ce? O să-l deie afară din procuror?

— Poate să-l deie, ce crezi? Că la Moldova așa-i: dacă n-ai executat ordinul celui mai puternic – al împăratului, te dă afară din slujbă!

— Bună dimineața, cumătre! Da-ncotro?

— Iaca mă duc de la bazar de la Cahul la Chișinău! Că aici, la noi, nu găsesc ce caut...

— Da ce cauți că-i așa de rar și nu se găsește?

— Caut dreptate! Vreau să-mi cumpăr și eu, măcar oleacă, la bătrânețe... Da ai auzit ce s-o întâmplat la noi, la Cahulu?

— Ce s-o-ntâmplat?

— Apoi zice... L-o dat de gol pe unul care o privatizat o Casă de

Cultură și... Și-o făcut acolo casa lui! S-o dus omul și o spus la procuratură, dar aceia nu-l credeau și râdeau... Și atunci el s-o dus mai sus... Și i-o zis lui să tacă din gură, dacă știe, da' el n-o tăcut!

— Și ce: amu or să-l deie afară de la lucru?

— Or să-l deie, că la noi se întâmplă multe de astea...

— Și el ce-are să facă?

— Or să-l deie afară și pe șeful lui, care a dat ordin să tacă... Că el a dat la presă, a scris la CEDO, că aici dreptate nu găsești...

— Da cum așa? Cum s-o întâmplat? Să rămână omul fără salariu...

— Da' el zice... Când i-o spus să tacă, de undeva a venit o sferă, i s-o așezat pe umăr și i-o spus: „Omule! Tu-ți dai seama ce păcat mare îți iei pe suflet dacă nu grăiești pe dreptate?”

— Chiar așa? Am mai auzit și eu de aieste sfere: și la Soroca, și la Bălți, și la Chișinău... Amu și la Cahuul? Și la Cahul a apărut sfera cea! Dar de unde s-au luat? Ce-i cu dânsule? Cine le-o descoperit? Că n-am mai auzit să se întâmple așa ceva: ca un angajat, un polițist să-l deie de gol pe șeful lui, iar șeful lui primește ordine de la Împăratul Roșu, care-i mai mare pe toată Moldova?... Amu ce-are să fie?

3

— Stai! Nu mișca! Că te-mpușc!

— Lasă arma-n jos. Ce: ai înnebunit?

— Cu arma asta te-am câștigat, cu arma asta te omor! auzi tu?

— M-ai câștigat? Cum adică m-ai câștigat?

— Dar ce: ai uitat? Când fugeai prin pădure, cu pielea aceea de capră și cu coarneau... Prin pădure fugeai... Și eu te-am zărit și am dus arma la ochi și era să trag, dar mi-a căzut o... creangă peste țeavă și... am tras pe-alături!

— Ba nu! Eu am aruncat pielea de pe mine și mi-am dezvelit capul și... Ai văzut că nu sunt o capră, ci...

— Încă bine că n-am făcut atunci păcatul, dar lasă că... Îl fac acuma.

— Dar ce te-a apucat? Mă rog...

— Tu să-mi spui ce gânduri clocești în capul ăsta?

— Ba nu ți-oi spune nimic.

— Tu crezi că eu nu simt? Că tu zi și noapte pui ceva la cale? Ferește, nu pune mâna pe armă!

— Dă arma-ncoace!

— Poftim! Ia-o... Dar să știi că nu-ți dau cartușe. Ce-ai să faci tu cu ea fără cartușe?

— Așa! Acuma arma-i la mine-n mână! Și cartușe am!

— De unde ai tu cartușe?

— Ferește-te mai încolo.

— Aaa? Tu ai umblat prin lucrurile mele? Mi-ai furat cartușe?

— Da. Am. Și cu alice. Și cu turbine...

— Dar ce: eu îți sunt mistreț? Ia dă arma înapoi!

— Ba nu ți-o dau!

— Dă-o!

— Taci că... ne-aude lumea!

— Nu-i nimeni împrejur — numai noi doi și... toată pădurea asta.

— Poftim, ia-ți rabla că tot... n-ai tu curajul... Numai mă ameninți... Așa, ca să vorbești... Ești un om fără voință.

— Eu? Fără voință? Dar cum de te-am ținut trei ani și am rezistat...

— M-ai ținut trei ani? Aici, în pădure? Ca pe o sălbătăciune... Ca să nu mă vadă nimeni... Și nici eu pe alții...

— Dar ce? Ai vrut să te întâlnești iar cu cei care te-au furat... care te-au răpit... ca să te ducă să te vândă?

— Nu m-au dus. Eu am fugit de la ei... Iar acum, să știi că-mi pare rău de ce-am făcut!

— A! Te-ai dat de gol?! Asta era? Îți pare rău că n-ai ajuns să fii vândută în Occident?

— Da. După trei ani de zile văd că tu... Nu mai ești în stare să-ți faci o familie... Umbli lela prin pădure... Te duci în fiecare luni la Chișinău la Buclubul tău literar...

— Cum, cum ai zis: „Buclub”?

— Păi da, că numai bucluc din clubul acela literar... Și ce discutați voi acolo?

— Nu te privește!

— Nu mă privește... Hm! Am crezut că în anii aceștia ai să prinzi și tu la cheag și ai să faci familie, dar tu tot frunza frâsinelului... prin pădurea asta... zi și noapte umbli...

— Eu? Să taci! Eu am fugit de civilizație... Am fugit de oraș ca să-mi salvez sufletul... Am crezut că... găsindu-te pe tine am să-mi clădesc și eu o viață, dar... Văd că tu toți anii aceștia ai pus la cale ceva...

— Da! Să știi că am pus! Și am să duc la bun sfârșit ceea ce mi-am pus în gând.

— Și ce, mă rog, ți-ai pus în gând? Nu cumva să te ajungi iară cu havricii cei care te-au furat de-acasă? Și care te-ai ținut în vila aceea părăsită luni de zile... Și au vrut să te ducă peste graniță să te vândă... prin bordelurile Europei?

— Da, și m-oi duce. Păcat că nu m-am dus atunci... Că acum-ai mai greu... Frontiera cu România s-a făcut mai grea... Mai greu de trecut...

— Aaa? Asta pui tu la cale? Asta vrei tu să faci? Și eu, prostul ce sunt, trei ani de zile am turnat sămânță în tine și tu niciun copil nu mi-ai făcut! Te-ai ferit... te-ai ferit...

— Da! Să știi că m-am ferit! Pentru că am văzut că din tine gospodar nu mai iese. Umbli mereu cu capul în nori... te duci acolo în fiecare luni... La Chișinău, la Buclubul acela Literar de la Uniunea Scriitorilor... Și vii de acolo parcă ești un aiurit! Ce faceți voi acolo? Ce discutați voi acolo?

— Nu te privește! Nu-i treaba ta! Mă duc pentru că asta este... singura mea alinare! Mă duc să mai ascult... Mă duc să discut... Mă duc să văd ce face lumea, mă duc la sămașii mei care fac... fac... fac...

— Ce fac sămașii tăi? Nu fac nicio... brânză nu fac! Uite la ce mizerie am ajuns... Voi, bărbații, vă lăsați femeile și fetele, să se ducă, să umple lumea, să facă de rușine neamul, să facă de rușine țara, să facă de rușine părinții...

— Și tu? Și tu vrei să te duci?

— Și eu am să mă duc, că aici nu am ce face. N-am ce căuta!

4

— Moș Kiron, șezi pe prispă?

— Șed pe prispă, măi... băiețintă!

— Moș Kiron, te încălzești la soare?

— Mă încălzesc la soare, măi... băiețintă!

— Moș Kiron, vreau să te întreb ceva... Dar n-ai să te superi?

— Întreabă-mă, măi... băiețintă... Întreabă-mă, că n-am să mă supăr...

— Moș Kiron, dar de ce zicea lumea: „Slut la Prut?”

— Cum? Cum? De unde ai mai auzit-o și pe asta?

— Apoi, iaca, mergeam pe stradă... și zice: iaca, gata, s-o închis hrănița... și nu mai putem trece să ne ducem la Iași cu brânză de

vânzare! Am încercat pe la Bungheni, pe ici pe la Bungheni, și nu ne-o mers... Am încercat pe la Sculeni și iară, nu ne-o lăsat... Ne-o întors înapoi... Și toți se căinau: „Slut la Prut! Iară-i slut la Prut!” ...

— Moș Kiron, se poate să te mai întreb ceva?

— Întreabă-mă, măi băiețintă.

— De ce zboară avionul ista, în toată ziua: încolo și încoace, încolo și încoace de-a lungul Prutului? Ba-n sus, ba-n jos...

— Măi, băiețintă, aista nu-i avion, aista-i elicopter!

— Cum? Cum?

— Elicopter!

— Apăi da, elicopter, dar totuna zboară!

— Tu ce: nu știi, măi? Că elicopterul... Elicopterele pot să zboare ca avioanele, dar pot să se oprească și să stea pe loc. Zboară pe loc – așa! Chiar acuma... ia uite-l! Vine iară încoace! Și se oprește! Se oprește în dreptul podului...

— Moș Kiron, dar de ce scrie pe dânsul: NATO?

— Măi, băiețintă! Tu ce: nu știi că asta-i paza frontierei NATO-ului? Până aici a venit NATO-ul și scrie NATO...

— Moș Kiron, dar mata știi ce înseamnă NATO?

— Eu? Parcă am auzit... Dar tu știi, măi băiețintă?

— Știu!

— Dar de unde știi?

— De la frate-meu.

— Care: frate? Că tu ai zece frați și șese surori...

— Păi, de la cel din clasa a opta!

— Și cum îl cheamă? Ghiță, Miță, Liță?

— Îl cheamă Piță! Și el știe engleză, știe franceză... Și zice că nu trebuia să scrie pe elicopterele astea NATO, ci trebuia să scrie OTAN!

— Măi, băiețintă, măi! Dar de ce citești tu înapoi? Cuvintele...

— D-apoi și numele matala tot înapoi l-am citit. Pe mata, de fapt, te cheamă YORICK. Iar eu îți zic: KI-RON!

— Apăi, dacă eu sunt YORICK, că așa-i numele meu, apăi trebuie să citești KIROY! Să citești KIROY!

— Da, dar eu vreau să fii mata KIRON! Că dacă mata ai să fii CHIRON, atunci eu am să fiu ȚINTĂ!

— Măi băiatule, dar ești dat dracului!... Și ce spune, cum spune fratele tău mai mare? Bițu ori cum îi zice?

— Da, da, Bițu. Zice că OTAN – asta-i în franceză! Iar NATO e în

engleză!

— Măi, dar deștepți mai sunteți voi, aiștia de azi! Și cum v-o făcut mama aceea a voastră... Iepuroaica, așa de deștepți?

— Moș Kiron! Ori: moș Kiroi! De ce-o poreclești pe mama IEPUROAICĂ?

— Cum să n-o poreclesc, dacă toată lumea știe, că-i... iepuroaică! Unde s-o mai văzut femeie să nască tocmai șeisprezece copii?

— Moș Kiron, n-o vorbi pe mama mea de rău, că mă supăr și nu mai vorbesc cu tine.

— Dar ce mai vrei să vorbești cu mine?

— Vreau să te întreb ceva... Iaca, cum... Numai să nu te superi.

— Nu mă supăr, măi! Măi, băiețintă!

— Moș Kiron! Dar dacă aș face eu așa... un zmeu luuung... Să-i dau drumu-n cer, sus! Zmeul mare, cu o frânghie groasă! Și când vine elicopterul ista și se oprește aicea, deasupra podului de la Prut... Și eu dau zmeul cela să se încâlcească în... în... în elicea lui... În coada lui cumva... Și să-l trag înapoi, în jos!

— Doamne ferește, măi băiețintă! Cum se poate? Asta-i treabă militară! Asta-i conflict diplomatic!

— Da, dar de ce el umblă și zboară, dar nu trece mai înapoi să-l văd și eu pe pilot?

— Nu-i voie! Asta-i alt teritoriu! Acolo-i România! Acolo-i NATO-ul! Acolo-i Uniunea Europeană! Dar dincoace... dincoace-i Republica Moldova. Dincoace-i Republica Moldova, iar Republica Moldova nu face parte din NATO-u...

— Dar din ce face parte Republica Moldova?

— Face parte din NICĂ!

— Cum: din NICĂ? Eu știu că face parte din CSI!

— Și pe asta o știi? Măăăi, dar eeești deștept, măi ȚINTĂ, băiețintă!

5.

— Domnule Goloi! Domnule Goloi! Sunt un telereporter de la radioul național Chișinău. Acceptați să-mi acordați un interviu?

— Nu. Nu. Nu accept.

— Dar de ce, domnule Goloi?

— Pentru că spuneți minciuni mereu!

— Domnule Goloi! Domnule Goloi! Sunt un telereporter de la TVM1. Sunteți de acord să ne dați un interviu?

— Nu. Nu. Nu. Pentru că voi vă ocupați mai mult de șefii cei mari. Sunteți un post... o televiziune mincinoasă!

— Domnule Goloi! Domnule Goloi! Sunt de la EuTV... Sunt un telereporter de la EuTV. Acceptați să ne acordați un interviu?

— Nu. Nu accept. V-ați vândut. Ați fost un post de televiziune liber, când erați EURO TV, acum de când v-ați vândut sunteți tot EU și iar EU! Dar ceilalți?... Plecați cu toții de aici!

— Domnule Golloy! Domnule Golloy! Sunt un telereporter de la PRO TV Chișinău? Vă rog să-mi acordați un interviu.

— A! PRO TV Chișinău? Nu cumva sunteți Morena Bonza?

— Exact, domnule Golloy! Sunt Morena Bonza. De la PRO TV Chișinău. Vedeți că chiar vă știu și numle corect! Toți ceilalți colegi de-ai mei vă spuneau Goloi, eu însă vă spun Molloy-Golloy. Cu doi de „l”!

— Bravo! Bravo, Morena! Ești fată deșteaptă. Totdeauna am știut că ai să vii aici, la mine, ca să stăm de vorbă.

— Da, domnule Golloy. Știam... știam... și am auzit, dar nu mi s-a oferit ocazia... Acum, însă, aș vrea să vă adresez câteva întrebări. E adevărat că sunteți un sfânt?

— Eu? Sfânt? Se prea poate să fiu sfânt...

— Da! Așa spune lumea: că sunteți un sfânt! Ați părăsit familia cu mulți copii... Ați plecat de acasă și v-ați stabilit cu traiul aici, sub acest magnific pod! Ia uitați-vă, cât spațiu este aici. Uitați-vă ce pod uriaș! Ce loc superb! Ați amenajat aici... V-ați făcut... v-ați făcut o cameră de locuit, chiar și un antreu somptuos... V-ați durat împrejur un gard... Ați deschis aici o întreprindere privată... Puteți parca mașini! Puteți organiza în aer liber diverse acțiuni publice... Ba chiar și întruniri electorale! Manifestări sportive, dar și politice! Aveți aici chiar și un fel de amfiteatru!...

— Da. Da. Exact. Eu sunt membru în consiliul comunal al municipiului Bungheni...

— Cum? Cum ați pronunțat Dvs.: Bungheni? Da, dar până-acuma era Ungheni! De ce: Bungheni?

— Pentru că odată ce s-a stabilit frontiera Uniunii Europene pe Prut, guvernării noastre au hotărât să schimbe toate denumirile. Să nu semene cu cele de pe partea dreaptă a Prutului. Așa că Unghenii au devenit Bungheni...

— Interesant! Foarte interesant. Dar și mai interesant este că

Dvs, în calitate de consilier municipal, v-ați lăsat de casă și... în loc să căutați să obțineți o locație mai mare, mai vastă pentru cei șaisprezece copii... Este adevărat că aveți șaisprezece copii?

— Da. Am șaisprezece copii. Zece băieți și șase fete.

— Și cum îi cheamă, d-le Golloy!

— Apoi trebuie să recunosc că... mă cam încălcesc... când să le zic pe nume... Dar dacă știți alfabetul, luați fiecare literă din alfabet, fiecare consoană, o luați din capăt... În alfabet îs douăzeci și patru de litere... Da, cam așa, în alfabetul românesc sunt douăzeci și patru... Adică nu sunt sigur că-mi ajung pentru șaisprezece... Poate că mai trebuie vreuna... Dar nu-i nimic – le adăugăm cu diacritice. Ori **d**in alte alfabete **d**.e. din cel grecesc... Acuma... pe cel mai mic îl cheamă: Buță! Pe al doilea – Ciuță! Pe al treilea – Duță! Și tot **a**, în jos la vale... Pân-ajungi la Tuță! Mută! Suță!... Și eu de fiecare dată când mă adresez...

— Dar cum ai făcut dumneata atâția copii? Asta ar fi a doua întrebare.

— Phi! Doamnă Morena! Copiii nu i-am făcut eu, copiii i-a făcut soția mea! Și tocmai de aceea am fugit de-acasă, că ea mă tot îndeamnă... mă îndeamnă la dragoste... Și am văzut eu că nu mai încape lumea de mine, cu atâta puzderie de copii în casă...

— Domnule Golloy, sunteți într-adevăr un sfânt! Dar, de fapt, de fapt... Unii spun că ați fi nebun și nu sfânt... Uite, trăiți aicea singur în locuința asta improvizată, aici, sub podul acesta enorm... Pe deasupra trec mașini, tot felul de transport greu: tiruri, furgoane, nu știu, mi se pare că și trenuri, ba nu, trenurile trec prin altă parte... Și Dvs. locuiți aicea... Cum ați putut să lăsați familia, nevasta... Să se zbată singură, să se descurce cu o droaie de copii...

— Nu-i nimic! Femeile la noi, la Moldova, sunt așa de rezistente... Ele duc totul pe umerii lor – tot **t** greul vieții!... Eu, însă, ca membru al consiliului municipal Bungheni ce sunt, o ajut... O ajut! Eu am păstrat toate relațiile cu dânsa: și cele economice, și cele culturale, și spirituale, în afară de cele sexuale!

— Cum adică? Doar este soția Dvs? Cum puteți să vă privați de asemenea relații, pe care însăși natura ni le dă?

— Iată așa! Când am văzut eu că ea nu se mai poate opri să tot nască și să nască copii... eu mi-am zis: gata! măi Goloi, trebuie să pleci daloi! Să te duci de-acasă și... să te închizi undeva... Și iată, mi-am găsit

acest loc... Acest spațiu de sub podul Magistralei intercontinentale care unește Asia cu Europa. Și aici mi-am făcut staniștea mea... Mi-am făcut adăpostul meu sub acest pod al Magistralei intercontinentale Asia – Europa sau dacă vreți: invers: Europa – Asia...

— Dar e adevărat, d-le Golloy că la Primăria municipiului Bungheni sunteți responsabil de... de... câinii vagabonzi... de maidanezi?

— Da. E adevărat. Eu îi cunosc pe fiecare. Avem cincisprezece mii de câini, nu ca la Chișinău... La Chișinău mi se pare că-s treizeci de mii, ori patruzeci, ori șaizeci sau șaptezeci... Aici, la noi, sunt cincisprezece mii de maidanezi și toți ascultă de mine! Exact așa cum ascultă polițiștii de șeful lor, așa ascultă ei de mine! Când e nevoie, eu numai fluier de trei ori și ei vin aici și... Se aliniază împrejurul spațiului meu... Și eu le dau ordin ce să facă... Dacă trebuie să mă păzească, ei mă păzesc – nici nu se clintesc din loc și... nu intră nimeni! Dacă trebuie să păzească pe altcineva, îl păzesc și – nu pleacă nimeni de aici, din interior! Iată, d. e. acuma, acești telereporterii pe care i-am refuzat, dacă vreau eu, n-o să plece niciunul de aici, până nu le dau eu voie. O să fie închis drumul de trei lanțuri de câini, pentru dâșșii...

— Da, d-le Golloy, toate-s bune și interesante... Am mai vrea să te întrebăm încă un lucru... că mi se termină caseta de filmat... Am mai vrea să te întrebăm încă un lucru: Republica Moldova este pusă în alertă – toată poliția, toate forțele de ordine... toate organele speciale caută de unde și cum au apărut aceste sfere miraculoase, care au bulversat întreaga viață politică și... viața socială... Uite, se apropie alegerile, campania cea mai decisivă din viața societății, în viața unui stat, și... Guvernanții, autoritățile sunt alarmate... Toată poliția aleargă și vrea să vadă de unde? Cum au apărut ele? Ce s-a întâmplat? Că se produc tot mai multe acte de indisciplină statală, cazuri când funcționarii de stat, angajații statului nu execută ordinele superiorilor, ci fac cum le trăsnește prin cap! Și încă zic că fac asta din sentimentul de libertate a cugetului, pentru sfânta dreptate... Și iată că nimeni nu știe de unde au apărut aceste sfere! Noi, pe anumite căi, contactându-i pe colegii noștri din Soroca, din Cahul, din Bălți și Chișinău, dar... În secret, vă pot spune că i-am consultat și pe cei de la Iași! Au și dâșșii anumite informații... Am aflat că dumneata ai cunoaște secretul apariției acestor miraculoase și enigmatice sfere.

— Da. Este adevărat. Cunosc. Cunosc. Și vreau să vă spun că

ideea... ideea în parte îmi aparține.

— Dar de ce: în parte numai, d-le Golloy?

— Pentru că pe jumătate este a mea.

— Cum, adică: pe jumătate? Da cealaltă jumătate cui aparține?

— Aparține nepotului meu... de soră, care a terminat școala de pădurari și care lucrează acuma în ocolul silvic de la Bahmuțea...

— Da? Aveți un nepot? Și de ce aceuia îi aparține?...

— Pentru că el este... el este un tânăr scriitor... un autor și are idei foarte originale și interesante!

— Și ce s-a întâmplat, ce-a fost cu ideea aceasta... cu sferile acestea?

— Apoi, iată, vine el odată la mine aici și-mi spune, zice... Zice: nene Golloy, dumneata de ce te-ai izolat de societate? De ce te-ai rupt de lume? Și eu i-am răspuns: Dar cum poți să trăiești în societatea aceasta neliberă. Eu vreau să fiu liber! Vreau să fiu independent! Atunci el zice: Dar dumneata ce crezi? Că este posibilă libertatea la noi, la Moldova? Și eu îi răspund: Sigur că e posibilă! Iată, eu, de când am plecat de-acasă și am lăsat familia...

— Cum ai plecat? De câți ani ai plecat, d-le Golloy?

— De vreo patru-cinci ani...

— Da, dar am înțeles că... în acești patru ani soția ți-a mai adus... niște copii... A mai născut... Cum a putut să nască? Nu cumva din relații extraconjugale?

— Doamne ferește! Ferește, Doamne! Soția mea este cea mai fidelă femeie! Ea naște în continuare, pentru că nu poate să nu nască... Și naște din ceea ce a acumulat pe parcurs... de la mine... adică, din anii aceia când noi conviețuiam ca soț și soție... A acumulat, a acumulat materie, material genetic... Și acuma naște în continuare, așa cum nasc...

— Așa! Am înțeles... Da, sunteți într-adevăr un sfânt! Da... Și nu ați terminat vorba... Cum a fost cu ideea?

— Eu am spus așa: Dragă nepoate! Numai că trebuie să vă spun că dânsul din Păduraru și-a schimbat numele în Podaru... Dar de ce Podaru nu știu, că Păduraru-i mai frumos!

— Dar poate că dânsul s-a gândit la Domnia ta, d-le Golloy? Dumneata ești Podaru, adică trăiești sub pod?

— Și eu i-am spus lui așa. Zic: Eu, de câte ori în visele mele visez... și parcă zbor! Zbor în vis pe deasupra întregii Moldove... Când

merg de la Soroca înspre Mare, înspre Reni văd sus, acolo, la Soroca, pe un dâmb, o... o... o coloană de cheatră, pe care o făcut-o un scriitor... un scriitor al Moldovei, care trăiește la Moscova... Dar cum de-i el scriitorul Moldovei, dacă trăiește la Moscova? Asta nu știu... Și când mă duc la Sud, acolo văd altă coloană de cheatră... Un general rus care s-o bătut cu turcii... Și văd că și unul și altul... Unul, acela de la Sud... am înțeles că-i un general țarist... o făcut monument ca să știe lumea slava lui din războaie... Iar cel de Sus se închină lui Dumnezeu cu Lumânarea lui... Că aceea de la Soroca îi un fel de lumânare de recunoștință... Dar către cine?... Iar noi, aici, la mijlocul lor, stăm și putrezim ca într-un... într-un lagăr de concentrare, într-un ghetou și n-avem libertate... Și știi ce mi-a spus nepotul acela al meu? zice: Da, ai dreptate! Ai dreptate, nene! Ai dreptate, nașule!... Că eu l-am botezat... Zice... Și eu atunci știi ce-i spun? Dar să vezi ce-am visat eu? Că, zic, ce bine ar fi... și visez să ajung la ziua, când pe Măgura cea Mare de la Cornești... Hai să ți-o arăt! Și ne-am dat noi mai la o parte, că ne-o acopereau niște case... Ca să vedem Măgura bine ne-am urcat sus, pe pod, și de-acolo o vedeam ca-n palmă... Acolo-i cel mai nalt loc... Știi că acela-i cel mai nalt loc din Basarabia? Morena, știi că-i cel mai nalt?

— Da, am auzit că ar fi cea mai înaltă culme, dar n-am o idee exactă ce înălțime are...

— Știi că de pe Măgura aceea în zile senine se vede lucind Marea Neagră la Odesa — oglinda mării... Iar în Apus se vede... se vede când îi soarele în Răsărit... se vede cum lucește fruntea Ceahlăului, în Carpați... Apoi, iaca, acolo, am spus eu, măi nepoate, să instalăm noi o statuie a libertății... Ca să avem și noi, în sfârșit, pe pământul nostru chinuit și necăjit și obidit o Statuie a Libertății și cu statuia o să ne vină și libertatea... Și el a zis: nene nașule, dar știi că-i o idee genială!

— Exact! Exact, d-le Golloy — într-adevăr genială!

— Cum poate să fie o țară liberă, dacă nu are o Statuie a Libertății? Franța a fost prima care a înălțat o Statuie a Libertății. Franța a făcut cadou Americii, Statelor Unite o Statuie a Libertății... Și de atunci model al Libertății este Franța, model al libertății sunt Statele Unite ale Americii... Iar noi suntem robi, cum am fost sute de ani, așa am rămas! Ce idee bună a avut...

— Dar cum? A fost instalată această Statuie?

— Păi, noi... ne-am gândit, dragă Morena, să facem un demers din partea Societății Civile din republica noastră către Occident... să ne

confeționeze, să ne pregătească o Statuie și să ne-o aducă și să ne-o facă cadou...

— Și ați făcut demersul?

— Păi să vezi dumneata, ce s-a întâmplat. Dar ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva nemaipo-menit! Că nepotul meu a prins ideea asta și a spus că el se include cu toate forțele lui creatoare și... Când ia-ia să se realizeze visul nostru, s-a întâmplat ceva!

— Dar ce s-a întâmplat, d-le Golloy?

— Asta eu nu pot să-ți spun, pentru că... pentru că... asta trebuie să vezi... Să contemplezi... Să vezi cu ochii tăi... Iar pentru asta am să-ți ofer... dar în secret... să nu știe nimeni... o videocasetă, pe care am obținut-o pe căi clandestine de la colegii noștri, de la... prietenii noștri din Iași, care au făcut filmările cu aducerea Statuiei... Și o să vedeți ce s-a întâmplat!

— Aveți Dvs. O asemenea videocasetă?

— Da. O am. Și v-o pot oferi, că mi-am făcut mai multe copii. Una am ascuns-o, numai eu știu unde! Una o am aicea. A treia e în altă parte...

— Vă mulțumesc, d-le Golloy, și să fiți sănătos! Dar... ne permiteți s-o dăm pe post, ca s-o prezentăm și spectatorilor?

— Eu consider că s-ar cuveni să-l întrebați mai întâi și pe nepotu-meu. După care puteți proceda cum doriți... Pentru că jumătate este ideea mea, iar jumătate este ideea lui...

— Vă mulțumesc, d-le Golloy.

6

— Domnule ministru! Raportează șeful comisariatului de poliție Soroca. Conform ordinelor Dumitale... Dvs., am făcut investigațiile de rigoare, ca să elucidăm cauzele neexecutării ordinului de arestare a unui cetățean din localitate... S-a dovedit că, într-adevăr, acel locotenent care a fost însărcinat cu reținerea infractorului, așa după cum relatează martorii oculari, în momentul arestării... a fost văzută pe umărul lui o sferă neobișnuită, răspândind raze... de dimensiunile unui cap de om... Și, în urma anchetării asupra cazului, s-a constatat că acea sferă a dictat faptul de nesupunere, de indisciplină...

— Ce: sferă? Ce mai sferă și acolo? De unde a apărut?

— Ce, d-le ministru, nu cunoașteți? Toată Republica... de la Nord la Sud... În toată Republica au fost observate asemenea fenomene!

— Care: fenomene? Ce: fenomene? Să fie arestat! Imediat!

Arestat! Adjunct! Dă ordin să fie arestat acest tip de la Soroca, care n-a executat ordinul. Arestat! Arestat! Arestat!

— Domnule ministru! Aici șeful comisariatului de poliție Bălți! Conform ordinului dumitale privitor la investigarea cazului cu actele care au fost puse la dispoziția presei...

— Iar presa? Iar presa?! Iar jurnaliștii! Ce-și bagă nasul jurnaliștii iștia peste tot? Arestați! Arestați! Arestați!...

— D-le ministru, aveți puținică răbdare... cazul insului... cu nesupunerea față de... nedivulgarea secretului... cu... neexecutarea de ardere a documentelor... care au fost puse la dispoziția presei și au provocat tămbălău în toată Republica... Într-adevăr, așa după cum arată martorii oculari... a fost cauzată de apariția absolut neînțeleasă, miraculoasă a unei sfere... la acea persoană la care se afla angajatul primăriei... Căreia i s-a dat ordin să ardă documentele și... Acea sferă l-a determinat să nu execute ordinul...

— Care: sferă? Ce: tot sfere? De unde: sfere?!

— Cum, d-le ministru, nu știți? În toată Republica – de la Nord la Sud, au fost observate atare sfere...

— Niciun fel de sfere! Nu recunosc niciun fel de sfere! Nici enigmatică, nici radioasă, cum a spus cel de la Soroca... Să fie arestat tipul, care nu a executat ordinul! Pus la răcoare! Adjunct! Ia notă: să fie arestat, pus la control... Arestat! Arestat! Arestat!

— Alo! Domnule ministru! Vă raportează șeful secției Investigații speciale Chișinău... Pe lângă Procuratura Chișinău au fost întreprinse cercetări și s-a dovedit că la... acel viceprocuror care nu a vrut să semneze ordinul de arest... a fost observată o sferă... o anumită sferă lucitoare pe umărul drept, care a și determinat actul lui de nesupunere...

— Care: sferă? De unde: sferă la Chișinău? Nu există niciun fel de sferă la Chișinău! Dacă eu aș fi știut, de mult erau prinse aceste sfere! Să fie prinse! Să fie arestate!

— D-le ministru! S-au făcut încercări – și la Soroca, și la Bălți, și aici, la Chișinău... dar aceste sfere nu pot fi prinse...

— Să fie împușcate! Să fie distruse!

— Am încercat... Cu gloanțe – nu le ia! Am pus plase – ele trec și prin plase! Am încercat cu ciocanul, dar nu le ia – ele cum apar, așa dispar, în clipala ochiului! Își fac misiunea și – dispar!

— Să fie arestat! Să fie arestate sferele! Arestați cei vinovați!

Arestați! Arestați!

— Alo?! Domnule ministru! Vă raportează șeful secției Investigatii Secrete Cahul...

— Hai! Dă-i drumul! Ce mai ai și tu? Nu cumva tot sfere?

— Da, d-le ministru! Am auzit la chatul nostru, din rapoartele prezentate din alte zone ale Republicii și... Într-adevăr, același fenomen a fost observat și la noi... Cel care a privatizat Casa de Cultură și... care a fost dat în vileag că... a fost o privatizare ilegală... cel care s-a dus și a anunțat organele de drept... într-adevăr, așa cum dovedesc martorii oculari... a fost observat pe umărul lui drept o sferă lucitoare...

— Iar: sfere? De unde: sfere? Care: sfere? Nu există sfere!...

— Și acea sferă lucitoare i-a influențat comportamentul... I-a dictat voința ei, adică să nu spună așa cum a ordonat superiorul lui... sau poate chiar Dvs? ci așa cum a fost în realitate! Realmente! Să spună adevărul! Dacă noi vom căuta fiecare să-și spună adevărul lui, gata! s-a dus!...

— Care: adevăr? Nu există adevăr! Niciun fel de adevăr! Dacă fiecare își va băga adevărul lui — gata! s-a dus statul nostru de răpă! Întregul nostru sistem social se surpă... Adjunct! Ia la control cazul! Să fie arestat! Arestat! Arestat tipul de la Cahul! Reținut imediat! Băgat la răcoare! Arestat! Arestat! Adjunct, ia la control treaba asta!

— Domnule ministru! Eu, ca adjunct, țin să vă încredințez că aici la mijloc nu e o chestiune așa simplă cum pare. Trebuie să intrăm în detalii, în adâncul problemei... Să vedem ce-i de făcut... Că lucrurile acestea sunt extrem de grave! Dumitale ți s-au raportat numai cazurile respective, cazuri disparate... Dar trebuie să vă aduc la cunoștință că eu am luat legătura, mai înainte, cu organele din teritoriu și... Acolo cazurile de acest gen se înmulțesc! Nu sunt numai aceste patru, de care vi s-a vorbit. Deacuma s-au înregistrat în fiecare zonă câte șase opt cazuri! Molima se lățește!

— Și atunci ce-i de făcut, d-le adjunct? D-le ministru adjunct? Ce-o să raportez eu președintelui Comisiei pentru Securitatea Statului de pe lângă Președintele țării? Ce-am să-i raportez eu? Să spun că... eu... eu... nu pot să fac ordine? Că eu dau... emit ordine și ele nu se execută? Așadar? Ce fel de adjunct ești tu? Să știi... una... de la mine: atâta timp cât sunt eu... eu ministru de Interne, atâta timp ești și dumneata adjunct! Cum nu mai sunt eu ministru de Interne, cum nu

mai ești nici dumneata ministru adjunct!

— Da, d-le ministru Babuc! Așa este! Dar vedeți că chestiunea se complică. De la o oră la alta tot mai multe cazuri apar, tot mai multe informații de acest fel ne parvin! Și colo, și colo apar acte de nesupunere și... asta pune în pericol siguranța statului...

— Ooo! Aaah! D-le ministru adjunct! Ce-i cu asta? Eu trebuie să mă gândesc la toate nimicurile astea? Eu am probleme importante! Eu am de arestat miniștri! Eu am de arestat alți mari demnitari... deputați! Eu am treburi mult mai importante decât să mă ocup de niște... de niște căcănari din zonele astea unde nu se execută ordinele... Aici, la Centru, aici se dă lupta cea mare pentru consolidarea Statului Republica Moldova... Și dumneata ce crezi? De unde pot proveni toate aceste... sfere? Ce-i cu ele? La urma urmei, ele există!

— Da, d-le ministru — există! Există... Ba s-a observat și la noi, aici, în cadrul ministerului...

— Cum? Și-n minister la noi?

— Da!

— Nu cumva și pe umărul dumatăle... Stai! Stai! Stai că văd pe umărul dumatăle ceva lucitor... Nu cumva o fi asta sfera?... Da... Într-adevăr... Simt și eu ceva pe epoletul drept... Ascultă, d-le ministru adjunct! Dumneata ce: vrei să mă pierzi? Eu degeaba am fost adus aici din Kabardino-Balkaria să fac regulă?...

— Da, d-le ministru Babuc, ați fost adus să faceți regulă, dar... vedeți că situația se schimbă! Țara se democratizează...

— Care: democratizare? Care: țară? Ce fel de democratizare? Niciun fel de democratizare! Arestări! Arestat! Arestat! Totul arestat!

— D-le ministru, calmați-vă, nu vă ieșiți din fire... Eu cred că ar trebui să... să... să ne consultăm.

— Cu cine? Cu cine, d-le ministru adjunct?

— Cu Doamna Eudochia. Numai d-ei este clarvăzătoare și... ghicitoarea care ne poate dezlega toate tainele... Păcat că este acum plecată la odihnă în Insulele Canare, iar telefonul meu nu dispune de roaming și nu poate să ajungă până la ea... Dar o avem în schimb pe Doamna Elena!

— Care: Elena?

— Cum: care Elena? Elena vrăjitoarea care ne-a ajutat mai deunăzi când... când cu problema... cu arestarea lui Pasat: Ne-a ajutat, nu? L-am luat ca din oală, la aeroport, după cum ne-a sfătuit dânsa... Și

de data asta, sunt sigur că o să ne ajute...

— Imediat fă legătura cu Doamna Elena vrăjitoarea, clarvăzătoarea și clarauzitoarea... Și să-mi raportezi!

— D-le ministru, numai un singur minut! De fapt... de fapt... de ce-aș ascunde, dacă eu am și luat legătura cu d-ei... Poftim, ascultați. Ascultați înregistrarea pe bandă – fonograma... Iată care a fost răspunsul dânzei: „Alo! D-le ministru Babuc? Da, eu sunt vrăjitoarea... eu sunt clarvăzătoarea... eu sunt clarauzitoarea... eu sunt clarștiutoarea... atoașteștiutoarea Doamna Elena, aceea despre care se publică în fiecare număr din jurnalul „Timpul de dimineață” a domnului Constantin Tănase...

— Ei! Ei! Ei și ce spui dumneata? Dă-i drumu'! Zi mai departe!

— D-le ministru! Să știți: acest lucru nu este un fruct al imaginației – este o realitate!

— Ce fel de realitate? Care: realitate? Dă-i drumu'! Spune mai repede!

— Da... Nu pot să spun deocamdată exact, dar aceste sfere sunt niște elemente, niște fenomene care... care... care într-adevăr prezintă un mare... un mare... o mare problemă... Și...

— Spune mai departe: de unde s-au luat ele? Cum au apărut? Cine le-a scornit?

— D-le ministru, nu pot să spun cine le-a scornit acum... integral, dar pot să vă dau doar date generale.

— Poftim! Dă-mi date generale.

— Cât știu, atâta știu: că aceste sfere își au originea în partea de Vest a țării.

— Care: Vest? De unde: Vest?

— Dinspre Bungheni!

— Care: Bungheni?

— Aceia de pe Prut. Acolo, unde calea ferată merge și se întâlnește cu Calea Ferată Europeană.

— Aaa! Așaaa? Dinspre Bungheni? Și atunci de ce tace colonelul Measoedov de acolo?

— Pentru că Measoedov nici el nu știe mai nimic – trebuie să-i spunem noi... Adică domnia ta...

— Și? Și de unde au apărut ele?

— Pot ca să spun numai una, că... Această poveste... istorie... are o preistorie... Știți că înainte de a veni Dvs. la putere a fost instalat un

stâlp la... pe Măgura de la Cornești... Un stâlp, care era un obelisc și pe care scria că: „Aici va fi instalată Statuia Libertății în Moldova!...

— Care: statuie? Care: libertate? Nu există libertate în Moldova! Nu trebuie să existe! N-are de unde să existe!

— Dar Dvs. ați venit cu un regim autoritar, mai târziu... Înainte de asta a fost Democrație! Anume în timpul Democrației s-a instalat acel obelisc, în locul căruia urma să fie instalată o Statuie a Libertății...

— De unde statuie? De unde Libertate?

— Păi... Adusă din Europa. De la Bruxelles.

— Care: Bruxelles? Ce fel de Bruxelles? Nu există niciun fel de Bruxelles!

— Ba există!... Și acel stâlp a fost demolat când... a venit guvernarea Dvs. în 2001 la putere – a fost demolat!

— Cum: demolat? Cine: demolat?

— Da, toate însemnele Democrației demolate și înălțate alte monumente, ale trecutului totalitarist... Monumente la Șerpeni, monumentele lui Lenin prin raioane și sate...

— Dar acela cine?...

— Dvs. l-ați demolat...

— Eu am dat ordin? Nu-mi amintesc!

— Da! Întrebați-l pe adjunctul dumatile.

— D-le adjunct, într-adevăr a fost așa cum spune Doamna?

— Da. Primul lucru pe care l-ai făcut Dumneata, d-le ministru, când ai venit din Kabardino-Balkaria, d-le ministru Babuc, a fost să demolezi obeliscul acela care... avea să fie instalată în locul lui Statuia Libertății.

— Care: Statuie? Care: Libertate? Nu există libertate la Republica Moldova! Nu există statuie!

— D-le Ministru, nu vă înfierbântați. Ascultați atent. Iată, dar, că... Ceea ce pot să vă spun că... După ani și ani de zile... s-a găsit un... un sfânt... Tot de la Bungheni... Care locuiește sub un pod... Acel sfânt a avut o viziune, într-o noapte, în vis... Că trebuie să instaleze neapărat această Statuie, altfel nu va fi libertate niciodată la Moldova – Care: libertate? Care: Moldova? Nu există libertate! Nu există Moldova!

— Da... Și el are un nepot care trăiește în pădure și... Chiar așa se și numește: Pădureanu! Ba nu – Păduraru! Mi se pare... da, Păduraru... Acest Păduraru a venit și a stat de vorbă cu nașu-său, cu sfântul, pentru că acela l-a botezat... Acel om sfânt care se numește

Golloy...

— De ce: Goloi? Care: Goloi?

— Cum: nu știți? Golloy nu este altcineva decât fratele lui Molloy!

— Cine-i Goloi? Cine-i Moloi? Ce mă bați la cap? Ce mă încurci matale? Spune concret: de unde s-au luat aceste sfere... diversioniste? Molloy, dacă nu știți, citiți pe Samuel Becket și... ai să vezi că se numește Molloy un personaj al lui... Foarte original, foarte interesant... Tot așa un... vagabond... tot așa un Sfânt... dar acesta care este... Sfântul nostru de la Bungheni...

— Care: sfântul nostru? Nu e al nostru! Aista-i vreun agent al capitalismului! Al imperialismului mondial! Nu există!

— Ba există. Și e un om viu. E și membru ales în consiliul municipal Bungheni!... Și el, precum vă spuneam, are un nepot Păduraru pădurar, care... care a venit la dânsul și... Odată stând de vorbă, a zis: iată, nașule... finule... trebuie să instalăm în sfârșit Statuia Libertății, că altfel nu vom avea Libertate la Republica Moldova – Care: republică? Care: libertate? Nu există libertate! Toți arestați! Și... ce-i cu acest Pădureanu?

— Acest Păduraru, fiind tânăr scriitor ori... condeier, după cum se mai spune, frecventează ședințele Clubului Literar de la Uniunea Scriitorilor și... I-a venit lui o idee ce să facă cu această Statuie a Libertății.

— Și ce idee i-a venit? Ce-a făcut? Cum a făcut?

— El, știind, că gata! România a intrat în Uniunea Europeană... Acuma nu mai poate să fie adusă Statuia... A hotărât, totuși, să organizeze Societatea Civilă. Societatea Civilă din Moldova să se adreseze societății Civile a Europei, societatea Civilă a Europei să confecționeze o Statuie... maaare! De... doisprezece metri, dar poate chiar mai mult... Și să vină s-o instaleze.

— Cum: s-o instaleze? Să vină din Europa? Cine-o să dea voie? Nu e voie! Arestați! Arestați! Arestați!

— Bine, bine... dar statuia aceea a fost turnată și... Sub egida Comunității Europene, a organelor de la Bruxelles a fost expediată spre locul de destinație... Spre Măgura Corneștilor! Știți că Măgura Corneștilor este înaltă și de acolo se vede hăt departe în toată republica. Se vede chiar și marea, și Ceahlăul se vede – asta știe toată lumea!

— Și ce-a fost mai departe? Cum a fost mai departe?

— Mai departe a fost așa: că această Statuie a fost imbarcată într-un tren... într-un „TIR” mare... De douăzeci de metri, statuia de șaisprezece... de doisprezece metri... Și a fost pornită de la Bruxelles spre... spre... spre Bungheni.

— Și? Nu cumva a trecut?

— A trecut.

— Cum: a trecut?

— Iată cum a trecut și... ce-a fost mai departe, nu pot să spun. Atâta pot să spun că în Statuia aceea se aflau ascunse aceste sfere...

— Cum așa? Ascunse?

— Păi, dacă Statuia era mare și era goală... Și aceste sfere... Era plină, plină cu sfere!

— Dar pentru ce: sfere? De ce: sfere?

— Asta eu nu pot să știu... Asta pot s-o știe numai cei de la Clubul Literar, unde a fost expusă ideea în una din lunile lor când fac ei ședințe... La Clubul Literar de la Uniunea Scriitorilor...

— Iar scriitorii? Iar scriitorii iștia își bagă nasul în politică? Nu e de nasul lor politica... Să stea acolo în bârlog și să-și vadă de mângălelele lor.

— Nu, d-le ministru. Nu este așa de simplu, cum pare. Aceste sfere sunt într-adevăr miraculoase și au o forță de influență nemaipomenită asupra populației, și... în special, asupra... Adevărului care trebuie spus... Că omul, dacă vrea să facă... și mai ales dacă este un funcționar al statului și... nu spune adevărul și nu face pe dreptate, sferele acelea vin și îl influențează și el imediat se întoarce...

— Nu se poate! Nu e voie! Niciun fel de sfere! Niciun fel de dreptate! Niciun fel de... Toți arestați! Arestați! Arestați Arestați!... D-le adjunct, m-am umflat de atâta informație. Dacă-i așa... Și există acel sfânt la Bungheni, despre care se spune că ar trăi sub pod... Încă așa ceva nu am auzit... Și că există și un tânăr scriitor/condeier care trăiește în pădure și care îi vine drept fin celui... celui sfânt... Dă ordin... Da! Fă-mi legătura cu... imediat cu domnul polcovnic... tovarăș polcovnic Measoedov.

— Alo?! Tovarășul Measoedov? Aici eu sunt — ministrul de Interne Babuc! Ascultă, bre Measoedov, ce ești! Te-ai făcut și tu Measoedov... De fapt, ești papă-carne... Eu cum am rămas: Babuc? Și nu mi-am zis: Mamuc. Așa și tu trebuie să rămâi papă-carne, da' tu

te-ai făcut Measoedov. Acuma să știi, bre Measoedov, că dacă nu faci ceea ce-ți ordon eu, ai s-o pățești – ai să fii degradat! Este acolo un... un maior... Un maior... Să-i spui acelui maior să nu-și facă de cap, că am auzit că... că și pe la dânsul au ajuns niște... niște sfere, de care clocotește toată republica... Iar tu, personal, să... mi-l zgâlțâi... să mi-l arestezi pe acel sfânt și... Să scoți dintr-însul tot ce se poate... și dintr-însul și din finu-se! Toată informația... Și să-mi raportezi în două ore... În trei ore... Cel târziu – mâine. Cel târziu poimâine... Ce-i cu aceste sfere? De unde au apărut ele? Și cum au apărut...

— La ordin, d-le ministru Babuc! Totul o să fie executat, numai să... nu știu cum o să-l arestez eu pe acest... pe acest Goloi, pentru că dânsul este membru în consiliul municipal al Bunghenilor și beneficiază de imunitate...

— Care: imunitate? Niciun fel de imunitate! Să fie arestat! Să fie scuturat! Să fie zgâlțâit... la urma urmei găsiți voi... metode secrete de a... scoate din el informația... Și să-mi raportați cât de urgent! Cât de urgent!

— D-le ministru, într-o oră n-o să pot face nimic... Pentru că dânsul are o pază teribilă! Lui i se supun toți maidanezii din... din Bungheni. Și aici avem vreo cincisprezece mii! El fluieră o dată și într-o clipă vin la dânsul cinci mii de maidanezi. Mai fluieră o dată – vin zece mii! mai fluieră a treia oară – vin cincisprezece mii... Și toți se postează în șiruri, împrejurul spațiului lui de sub pod...

— Deci, este? Trăiește? Acolo, sub pod?

— Desigur că da! Îl știe toată lumea. El de vreo cinci ani de-acuma locuiește sub pod.

— Să-mi raportezi tot. Și zici că nu poți să-l arestezi pentru că câinii aceia sunt așa de răi, așa de uniți că... nu poți să răzbați nici cu pistolul... nici cu... Cum: nici cu! nici cu!? Cu șmecherie! Cu hâtrie! Cumva să faci... Să-l prinzi noaptea când nu-s maidanezii... Când el doarme sau... ceva...

— O să încercăm, domnule ministru. O să încercăm să-l prindem, să-l...

— Și pe dânsul, și pe... și pe finu-său acela... Că mi-a spus vrăjitoarea că finul lui are de gând să vină la Bungheni... Din pădurea lui, de la Bahmuțea... Ai auzit așa ceva? Că el îi și pădurar și scriitor...

— La ordin, d-le ministru!

— Și arestați! Arestați! Arestați! Să fie arestați! Imediat arestați!

— Atențiune! Atențiune! Aici postul de televiziune PRO TV Chișinău! Sunt Morena Bomb... pardon, Morena Bonza! Vedeți, mă emoționez, dragi telespectatori. Mi-am uitat până și numele. Da, Morena Bonza! Vă transmit o știre bombă! Vedeți: Bonza și bomba... se cam încurcă literele, dar nu are a face! Știrea pe care v-o aduc este de-a dreptul senzațională! Așa ceva nu s-a mai pomenit!... Acum câteva ore am fost într-o deplasare la Bungheni. Acolo a apărut un Sfânt! Un Sfânt care trăiește sub pod. Și-a amenajat acolo o gospodărie. A deschis acolo o întreprindere privată. Adică, e un om de afaceri. Numai că acest om are... are... are... are o... o familie maaare! Are șaisprezece copii! Zece băieți și șase fete, dacă nu greșesc. Sau, poate, opt băieți și opt fete? Așa ar fi mai normal să fie – în jumătate. Ba chiar uneori fetele-s mai multe... Nouă fete și șapte băieți. Și tot șaisprezece ar fi! Și, iată, am stat de vorbă cu Domnia Sa. Se numește Golloy, cu doi de „l” și „y” grec la sfârșit. Exact așa cum este numele personajului lui Samuel Becket Molloy... Cu excepția primei litere, încolo exact așa: cu doi de „l” și „y” grec. Rețineți, este foarte important!...

Deci, dragi telespectatori! Punem pe post o casetă, o videocasetă pe care ne-a pus-o la dispoziție... ne-a pus-o... la dispoziție dl consilier municipal Bungheni Golloy și... deci... îi dăm drumul! „Atențiune! Atențiune! Sunt căpitan de navă de pază de frontieră Constant! Co... stant? Nu: Constant! Elicopterul meu, sub însemnele NATO-ului, efectuează controlul stării de frontieră pe segmentul... pe segmentul... Albița-ungheni-Sculeni. Pe întreg parcursul zborului nu s-a observat niciun fenomen suspect! Decât numai un loc în Prut, unde se rotește pe loc apa... Probabil, o bulboană, poate, un sorb... Acolo, la suprafață se vede un obiect, care și el se învâртеște pe loc, împreună cu acea bulboană... Pare să fie o... o... șapcă... cu fundul în sus... posibil să aibă și clape, dar acestea nu se văd, pe semne sunt în apă... Însă, la sigur că e de origine rusească... S-o fi aruncat-o cineva? Au adus-o apele din sus? Sau, poate, sub ea se află și un cap uman? Cert e un singur lucru: această șapcă se învâртеște pe loc. Am impresia că acolo e într-adevăr un sorb și... se poate întâmpla că acela căruia a aparținut șapca cu clape să fi fost tras la fund de sorb și duuus în adâncuri... Altceva nu a fost observat...

Acuma mă aflu pe punctul Ungheni-Bungheni. Aici unde traversează magistrala intercontinentală Asia-Europa. Da, da, da...

Momentan... Momentan... Se văd... Se văd venind unul în întâmpinarea altuia două „TIR”-uri enorme. Unul dinspre Răsărit și altul dinspre Occident. Se apropie vertiginos un „TIR” de alt „TIR” și, după calculele mele, se vor întâlni exact pe Podul de Bungheni. Deci, dincolo de frontiera Uniunii Europene. La câteva zeci sau, poate, sute de metri... Da, da, da! Este un pod foarte înalt, tip viaduct, iar sub el se află un spațiu larg, despre care se știe că este locuit de un Sfânt, numai că noi de aici nu-l vedem! El se află sub pod!...

— Domnule comandant Constant! Aflați de ce origine sunt aceste două „TIR”-uri, care se apropie cu mare viteză unul de altul? Calculați exact punctul unde se vor... întâlni? Și fixați momentul...

— Da, d-le șef! Încerc să identific numerele de înmatriculare...

— D-le comandant Constant! Să știți că numerele de înmatriculare sunt deja cunoscute prin intermediul unui satelit american, care tocmai acoperă zona aceasta...

— Și? Care sunt numerele?

— Ascultă atent! Numărul este codificat... numerele, dar se pot descifra în felul următor: „TIR”-ul ce vine dinspre Răsărit poartă numărul de înmatriculare „Beijing 1’300’.000’.000”, iar „TIR”-ul care vine dinspre Occident, din Europa poartă numărul de înmatriculare „Bruxelles 480’.000’.000”. Precum vedem, se confruntă aici două civilizații! Una cu un miliard și trei sute de milioane, alta sub cinci sute de milioane... Dar ce transportă aceste „TIR”-uri, d-le comandant Constant?

— Deocamdată, nu știu ce ar transporta, dar conform informațiilor de care dispun, știu că dinspre partea europeană, „TIR”-ul cu numărul de înmatriculare „Bruxelles 480’.000’.000” duce o statuie a Libertății, confecționată de Republica Franceză împreună cu Statele Unite ale Americii, care Statuie urmează să fie instalată pe Măgura Corneștilor, cel mai înalt loc al Basarabiei.

— Iar celălalt „TIR”?

— Celălalt „TIR” nu se știe de ce vine și ce aduce din... din China, pentru că inscripțiile de pe el sunt chinezești și eu nu prea cunosc chineza.

— Țineți sub observație ambele vehicule, d-le căpitan Constant!

— Da! Am rămas aici în zbor suspendat deasupra Unghenilor partea românească și am sub observație, la distanță, evenimentul ce urmează să se producă...

— Ce eveniment urmează să se producă, d-le Constant?

— Am impresia că aceste două „TIR”-uri știu unul de altul... Că ele se vor întâlni într-un anumit punct și... Punctul respectiv este dinainte calculat... Probabil că șoferii care conduc aceste „TIR”-uri sunt ghidați de anumite centre – unul din centrul asiatic Beijing, iar altul din centrul european Bruxelles...

— Și? Ce se poate întâmpla, dacă ele se întâlnesc într-un anumit punct?

— Domnule șef, nu știu ce se poate întâmpla, dar am presimțiri grele... Grave! Se poate produce un accident! De ce se poate produce? Pentru că ambele gonesc cu o viteză nebună! Cu 220 mile pe oră – sub 300 km!

— Și ce? Șoseaua nu este... Nu este reglată circulația pe șosea?

— Nu... Magistrala este netedă, dreaptă, curată linsă cum e cureaua... D-le șef, îmi permiteți să vă comunic un detaliu...

— Ce detaliu, d-le Constant?

— Acest punct, în care presimt eu că se vor întâlni și... Doamne ferește – se vor tampona frontal! – este exact pe Podul acela înalt, magnific – pe viaduct! Iar spre viaduct mai vin alte două drumuri laterale, drumuri secundare, obișnuite, ca de țară... Dar să vedeți că și pe aceste două drumuri secundare... și pe ele gonesc două „TIR”-uri mai mici, dar care sunt absolut la distanțe egale...

— Ce fel de „TIR”-uri? Dincotro vin ele?

— Unul din direcția Sud, dinspre localitatea Cumpăta. Altul din Nord, dinspre localitatea bucleni.

— bucleni sau Sculeni?

— bucleni, d-le șef! Acuma la ei, la... se numește bucleni, ca... să nu semene cu denumirea românească! Știți că acuma la Moldova totul se modifică: și Istoria, și Limba, și Toponimele... Așa cum au făcut din Ungheni – Bungheni, tot așa și cu Sculeni, care se numește bucleni... Sucă-leni... Ori, să zicem, Cumpăta. Până mai deunăzi se zicea Bumbăta, acum e Cumpăta! Totul la ei se schimbă! Guvernarea lor de astăzi schimbă totul ca să nu amintească de ceva românesc... Că România a intrat în Uniunea Europeană, iar Moldova – nu, așa că acuma nu vrea să știe nici de România, nici de Uniunea Europeană!

— D-le comandant, fiți atent! Mi se pare că aceste patru vehicule se vor întâlni simultan și... ce are a se produce...

— Atențiune! Atențiune! Sunt comandant de navă al pazei de

frontieră Constant! Raportează: toate cele patru „TIR”-uri se apropie cu viteza luminii unele de altele! Cele două, mai mari, unul dinspre Beijing și altul dinspre Bruxelles, alte două — dinspre Cumpăta și dinspre bucleni... Iată, se vor întâlni... Anume: se apropie pe pod! Acesta e ca un punct magic! Le atrage cu o forță... Ca un vârtej! Ca un tornado invizibil! D-le... Hrr! Trr! Prrr! Trr! Frrr!...”

— Stimată telespectator! Aici s-a rupt pelicula și telereportajul realizat de nava de coastă cu însemnele NATO-ului pe Prut la Bungheni... Încercăm să rebobinăm... Să găsim continuarea... A dispărut... A dispărut lumina! Colegilor! Ce ne facem? Cum să răspundem telespectatorilor dacă a dispărut lumina? Cineva ne-a tăiat lumina! Cineva ne-a deconectat lumina! Să știți că... Să știți că aici nu... nu e lucru curat! Cineva... Cineva... Cineva ne-a urmărit și în mod special ne-a tăiat lumina în punctul culminant! Ce ne facem? Ce ne facem? Ce ne facem?

8

— Unde-i? Unde-i? Unde-i? O omor! Dacă nu-i, o omor!

— Aaa? Tu erai, finule? Cum: ți-ai lăsat pădurea și ai venit iar la noi?

— Unde-i? Unde-i? O omor! O împușc!

— Dar ce-i cu tine? Pe cine cauți?

— M-a lăsat! M-a lepădat!

— Cine te-a lepădat?

— Barbara! Unde-i, nănașă Marmara? Unde-i, nănașă Marmara?

— Cine, măi băiete? Pe cine cauți?

— Pe Barbara mea...

— Pe dragostea ta?

— Dar nu-i sora ta?

— Ei, și ce, dacă-i sora mea?

— A fugit! A fugit! M-a lepădat! A dispărut! Nu-i! De câteva zile... Credeam... Credeam că... s-a scuns pe undeva prin pădure, prin vreo colibă, că ea... așa-mi face uneori... Glume... Și pe urmă apare... Dar acum de trei zile nu apare... E la tine? A venit la mata? A venit aici iară?

— Dar de ce să vie la mine?

— Ea a spus... a spus... că fuge... Și eu n-am crezut-o! Dar acum a fugit!

— Cum: a fugit?

— A fugit și — m-a lăsat... Ah, nănașă, nănașă! Ce mă fac eu fără Barbara mea? Nănașă, nănașă Marmara!... Ce mă fac eu fără Barbara mea?

— Dar ce-i cu dânsa? Cum?

— A spus că fuge... Pleacă... Pleacă... Se duce-n lume... Își ia lumea-n cap! Se duce... Se duce... Și eu n-am crezut-o... Mai bine s-o fi împușcat acolo, pe loc... Și știam că am îngropat-o și nu...

— Aaa! Dar ce? Nu ți-i destul că ai ținut-o în pădure și o stat cu tine atâția ani? Poată că vrea să vadă și ea lumea... Să se mai vânture... Să mai vadă țări streine! Orașe mari...

— Taman așa mi-a spus și ea, nănașă... Că: nu mai stau în pădure cu tine... Că: tu nu ești gospodar... Că tu nu faci casă... Că: tu umbli cu capu-n nori!

— Apăi că: așa este! Ce: nu este așa? Ce-ai crezut? Că femeia, dacă-i femeie, vrea să fie și roabă? Ea vrea să fie respectată!

— Unde-i ea? Ce-i cu dânsa? A fost pe aicea?

— Da. A fost.

— Unde-i acuma? Unde s-a dus?

— Nu știu. Știu că au mai venit pe aicea niște tineri, cu care se avea ea în vorbă... Pe urmă... Tot au umblat, au umblat... Cu pașapoarte, cu vize...

— Care: pașapoarte? Care: vize? N-avea ea pașaport! Nu i-am făcut eu pașaport!

— Păi ce? Era numaidecât să-i faci tu? Și-o făcut ea singură.

— Nu! Băieții aceia care au răpit-o acum câțiva ani... De la care eu am scos-o... Acuma ea i-a găsit și... Cred că-i cu dânsii? Ooo, nașă Marmara! Ce m-am făcut eu? Am pierdut-o, am pierdut-o... Acuma nici eu nu mai am viață!... Dar unde-i nănașu?

— Nașu-te? Îi sub pod, acolo!

— Să mă duc la dânsul. Să-l întreb: poate el știe ceva?

— Nu cred să știe... Pentru că ea... nu s-o dus pe la dânsu...

— Dar poate s-o fi dus?

— Poate... s-o dus...

— Nene Pădureanu! Nene Pădureanu! Da mata... Un-ți-i pușca?

— Pușca? Pușca a rămas acasă... A rămas paznic în locul meu, acolo...

— Nene Pădureanu! Nene Pădureanu! Dar mata știi că aici este un băiet care zice că... Dacă vrei să zbori, apoi trebuie să-ți faci aripi...

Să-ți faci niște aripi...

— Care: aripi? Ce-ți trebuie aripi? Zboară omul numai în vis...

— Nu! Dar cum zboară omul ista cu elicopterul, pe care scrie NATO?

— Și ce dacă scrie: NATO? Zboară, că-i elicopter, dar tu ești băiet mititel, trebuie să umbli la școală.

— Apăi eu încă nu umblu la școală... Dar știi ce mi-o spus moș Kiron?

— Care: Chiron?

— Este aici un moșneag care șede toată ziua pe prispă...

— Și ce, dacă șede pe prispă?

— Șede și se încălzește la soare... Și zice că se încălzește vara ca să-i fie cald la iarnă... Că gazele îs scumpe și nu are cu ce plăti facturile...

— Măi! Măi! Măi, ce mai deștept ești și tu! Dar unde-i iat-o?

— Tata-i la... casa lui.

— Dar de ce nu trăiește tat-te cu voi?

— El o zis că mama... că mama prea mulți copchii ne-o făcut și...

El nu poate încăpea în casă... Și stă acolo, că acolo-i mai bine...

— Dar vă aduce el ceva de mâncare?

— Sigur că ne aduce! Ne aduce și... bani ne dă! El are acolo cooperativa lui... Parking de mașini... ține pe noapte... Și încă nu știu ce mai adună el...

— Dar unde-i tată-to?

— La dânsul acolo...

— Dar tu ai fost la dânsul?

— Apoi am fost!

— Iaca. mă duc și eu!... Bună ziua, nașule! Ce mai faci, nașule?

Cum mai trăiești?

— Iaca, trăiesc și eu...

— Nașule, ai auzit ce-am pățit eu?

— Dar ce-ai pățit, finule?

— M-a părăsit Barbara!

— Cum: te-a părăsit?

— Iaca, așa! Mata ai părăsit-o pe nașa Marmara, iar Barbara m-a părăsit pe mine! Ce: așa-i dat pe lumea asta, ca toți oamenii să se părăsească unii pe alții?

— Apăi, măi, finule, după cum se întâmplă și după cum ți-i

norocul...

— Stai un moment, nașule, că... mă sună cineva... Alo! Da!... Mă sună cineva la mobil... Da, da! Te ascult... Aaa! Dumneata ești, d-le copreședinte al Clubului Literar? Ce s-a întâmplat? Avem ședință luna asta? „Ascultă, colega Păduraru: s-a transmis la televizor ceva... foarte important... Și am impresia că ești implicat...” Ce anume, s-a transmis? „S-a transmis că... există un Sfânt la Bungheni, care trăiește sub un pod...” Da, da! Exact! Există! Se numește Golloy... „Și acest Sfânt, zice, a avut o idee cu... o Statuie a Libertății pe care s-o instaleze pe Măgura Corneștilor...” Da, da! Există... „Păi, dumneata, de ce nu ne-ai spus că... în textul dumatăle... când era vorba despre sferele acelea miraculoase... că ideea vine de la dânsul, nu de la mata...” Cum, adică? „Păi, da! La televizor a fost demonstrată o videocasetă, unde... Statuia era adusă de la Bruxelles și s-a ciocnit... s-a tamponat „TIR”-ul care o transporta cu alte trei „TIR”-uri. Unul venea de la Beijing, altul venea dinspre Cumpăta, al treilea dinspre bucleni... așa cum au pronunțat ei... Și toate cele patru „TIR”-uri s-au sfărâmat, praf s-au făcut...” Nu mai spune, d-le copreședinte al Clubului Literar. Dar unde ești dumneata? „Eu sunt la părinții mei, la Flutura”. Așa, d-le copreședinte Dumitru Brudu... Deci, a fost divulgată ideea mea! De unde au luat ei informațiile acestea? Că eu încă nu am reușit să le prezint la Clubul Literar!”... Alo! Alo! Cine? Dl copreședinte al Clubului Literar Nicolae Proba? Proba? Da, ascult!... Ce s-a transmis la televizor? Exact! Exact! Este tocmai ceea ce mă pregăteam eu să... să prezint la ședința Clubului nostru Literar de luni! Și zici că s-a transmis la televizor? Dar de unde au obținut ei toate datele acestea, pentru că eu încă nu le-am adus la Club, abia aveam de gând să le prezint!” Ascultă, colega Pădurarule! Acolo sunt lucruri colosal de interesante! Eu consider că e un subiect formidabil! Fantastic! Senzațional! Cele patru „TIR”-uri s-au ciocnit unele cu altele, s-au tamponat într-un singur punct și... s-au făcut praf „TIR”-urile! Nu a rămas nimic din ele, s-au pulverizat totalmente... Atât a rămas din ele, după ce a fost restabilit curentul electric... A rămas din „TIR”-urile acelea... Din unul a sărit o sumedenie de bostani, din altul o sumedenie de căpățâni de varză, din al treilea o sumedenie de mingi de fotbal, pe care scria pe fiecare „Made in China!” Dar pe celelalte ce scria?

— Pe căpățânile de varză scria „Made in Moldova”, pe bostani tot „Made in Moldova”... Iar din al patrulea „TIR”, care venea din

Europa, de la Bruxelles au sărit și s-au împrăștiat de jur-împrejur o sumedenie de... de... de sfere lucitoare, nemaivăzut de frumoase... rotunde... jucăușe... săltărețe” ... Și? Și? Și mai departe?” Tocmai că asta era ideea mea, din manuscrisul pe care urma să-l prezint la următoarea ședință a Clubului Literar...” Ascultă, Pădureanule! Sau: Pădurarule! Ce-ar fi să ne întrunim noi chiar acuma, să discutăm... să vedem... că este foarte interesant... foarte captivant!

— Știți ce zic eu, d-lor copreședinți? Iată, eu vorbesc cu nașul meu Golloy și dânsul ne pune la dispoziție...

— Da, da! Avem nevoie de un spațiu...

— Iată, chiar aici și spațiul! Ne întâlnim chiar azi seara! La ora 6! Ca, de obicei. — „Da, că e tocmai luni și sunt la Buda — Călărași”. — Da? La Buda ești? Păi, dl copreședinte Dumitru Brudu e la Flutura lui! Taman bine — suntem aproape! Da, dar cum îi convocăm pe ceilalți? Pe dl Costescu! Pe dl Lunimarți! Pe dl Profesor care trebuie să vină?

— Îi anunțăm la telefon și — ei vin toți... Că până-n seară mai este vreme... Care vine cu... trenul, care cu... maxi-taxi...

— Bun! Am convenit!

— Nașule? Ne primești aici să... facem o ședință a Clubului nostru Literar?

— Poftim! Iaca, aveți scaune, aveți bănci — aveți tot ce trebuie... Poftiți! Poftiți! Iaca, eu mai am ceva de descurcat... Să văd... Să văd... Poate dau de urmele acelor vlăjgani care mi-au furat-o pe Barbara și... Seara aicea ne adunăm... imediat... Și facem ședința Clubului...

— Bine! Bine! Bine! Dar îmi permiteți să asist și eu?

— Neapărat! Numaidecât, nănașule! O să fie ceva extrem de interesant... Ceva, în care ești implicat și Domnia ta.

— Și o să aveți mulți oaspeți?

— O s-avem! O s-avem! mai chemăm, mai invităm... Anunțăm la telefon... Care nu poate să vină, va participa prin chat... Conferință la mobil... și facem ședința!

— Bun!

— Bun!

— De acord! Iată, în sfârșit ies și eu în lume! Hapciu!

— Să-ți fie de bine, nașule!

— Hapciu!...

9

— Se poate să intru, d-le colonel Measoedov?

— Da... Sfârrr...

— M-ați chemat, d-le colonel Measoedov?

— Ascultă, d-le maior Panfile: eu nu chem, eu ordon! Sfârr...

— Ascult: la ordin, d-le colonel Papă-Carne... Pardon, Measoedov!

— Tu încă și mai glumești, maiorule? După toate cele ce mi-ai făcut? Câte s-au prăbușit în capul meu...

— D-le colonel Measoedov! Dar eu nu v-am făcut nimic.

— Cum: așa? O întreagă debandadă! Cine știe ce se întâmplă în... toată Republica, și numai eu nu știu... Nu mă puneți la curent!

— Dar despre ce e vorba, d-le colonel Measoedov?

— Am ordin de la dl general Babuc să fac regulă și să aflu ce se întâmplă în teritoriul care îmi este încredințat... Pentru care port răspundere... Aici se întâmplă lucruri teribile! În toată republica au apărut niște... fenomene ciudate! Se petrec lucruri stranii, numai eu nu știu nimic! Trebuie să aflu din însăși gura domnului general de la centru! Și aici se spune că dumneata ești la curent cu toată cea! Ba chiar ai fost implicat direct!

— Eu? Eu, d-le colonel implicat direct? Ba nu am fost în niciun fel implicat. Decât că m-am aflat la dispoziția Domniei Voastre, am executat ordinele — și atât!

— Care: dispoziție? Care: ordine?

— Dar nu vă aduceți aminte? Mai deunăzi s-au ciocnit patru „TIR”-uri pe magistrala intercontinentală Asia-Europa și din toate s-a vărsat... s-a vărsat conținutul încărcăturii...

— Ei, și ce? Ce-i cu acelea? Asta o știu. Asta o știe toată lumea... Și ce e mai departe?

— Nimic, d-le colonel Measoedov...

— Dar despre conținutul acelu „TIR”... acelu „TIR” care venea dinspre Europa... dinspre Bruxelles, de ce nu mi-ai spus?

— Păiii... cum... era... Nu v-am spus că... pentru că...

— Ce: pentru că? Ce te bâlbâi acolo? Ia stai aici și — vorbește! Direct, deschis...

— Bine... Mă așez și spun... Deci, așa, d-le colonel. Când s-au ciocnit cele patru „TIR”-uri, pe podul de pe magistrala intercontinentală Asia-Europa... În primul rând, s-au tamponat două dintre aceste „TIR”-uri, unul venind dinspre Răsărit, altul dinspre Occident...

— Asta știu... Dar celelalte două de unde au apărut?

— Nu se știe... Presupun că erau organizate... puse la cale de... serviciile secrete, care... Despre care eu nu am știre... Atâta știu că în aceste două „TIR”-uri, care veneau, unul de la Nord, altul de la Sud, unul dinspre bucleni, altul dinspre Cumpăta, erau, în unul, bostani și-n altul erau... căpățâni de varză. Câte șase tone în fiecare!

— De unde știi că șase tone?

— Păi, nu le-am cărat? Nu le-am cântărit?

— Da? Așa? Și ce era cu acele șase tone de bostani și cu cele șase tone de varză?

— Acelea probabil erau destinate — unul pentru un azil de bătrâni ori pentru orfelinat, altul pentru vreun restaurant ori o cantină, cine știe?

— Ei bine! Dar celelalte două? Să vedem ce ai să răspunzi!

— Păiii! Cel care venea dinspre Răsărit... dinspre Orient, avea în el un milion de mingi de fotbal. Toate erau roșii... de culoare roșie... Din piele roșie, de foarte bună calitate și... Pe fiecare scrie: „Made in China! Made in China! Made in China!” ...

— Destul. Clar. Dar în cealaltă... În celălalt „TIR” ce era?

— Păiii, uite... Aicea eu nici nu știu ce să spun. Pentru că îmi vine foarte greu! Da, cu bostanii m-am lămurit cât de cât... Cu căpățânile de varză m-am lămurit... Chiar și cu mingile de fotbal în parte m-am lămurit... Dar cu acestea care veneau din Occident...

— Ascultă! Dumneata nu cotigi și n-o învăț... și n-o suci și nu șovăi! Spune ce-i cu acele... cu acele sfere enigmatice și lucitoare, despre care vuieste toată republica și... S-a ajuns la fapte... la fapte criminale... din punctul de vedere al Statului și Partidului nostru Conducător... Fapte abominabile... Când nu se execută ordinele... Când funcționarii publici, din cauza acelor enigmatice... încalcă disciplina... iese de sub ordine... Uite ce s-a întâmplat la Soroca! Uite ce s-a întâmplat la Cahul! Ba chiar și la Chișinău un procuror...

— Da, da! Am auzit, d-le colonel Measoedov...

— Și atunci să-mi spui: ce-i cu astea?

— Dacă-i pe drept, am să vă spun... dar să știți că... ceea ce-o să auziți, n-o să vă placă deloc!

— Cum, adică: n-o să-mi placă? De ce ar trebui să-mi placă? Că s-au întâmplat toate anume aici, în zona de care sunt responsabil? N-are de ce să-mi placă... Eu vreau să știu și să execut ordinul! Pentru

că am ordin de sus, de la dl ministru Babuc, ca... în această seară să desfășurăm o operație sub numele de cod de „Șamba” ... „Șambla” ... Așa mi se pare că a spus dl ministru... E un cuvânt pe care eu nu-l cunosc: „Șambla” sau „Șambra”, dar e ceva cu „Șa” ... Acum te ascult, d-le maior Panfile.

— D-le colonel... În cel de-al treilea... Dar, stați, mai întâi, să vă spun un detaliu... După cât știți, că am consemnat în raport, toate aceste „TIR”-uri erau teleghidate – nu aveau niciun șofer! Așa că la fața locului nu s-au găsit niciun fel de cadavre. Fie că erau teleghidate prin radio, fie că erau teleghidate prin satelit de la mare înălțime, iar prin radio la mare distanță... Nu s-a descoperit niciun cadavru... niciun șofer! Pentru că dacă s-a produs acel teribil impact, ar fi fost să se soldeze cu patru victime... Dacă din acele victime, ar fi fost supraviețuitori, am fi putut să aflăm de la ele... de la acele persoane... de la acei conducători auto... cine și cu ce scop a expediat acele vehicule. Dar așa se face că nu am putut să aflăm nimic! Niciunul dintre ei nu a fost găsit... Niciun fel de cadavre... ori că ei au fugit?... Înainte de teribilul impact au sărit și au dispărut?... Ori că nici nu au existat? Cel mai curând – n-au existat! Dar ceea ce-i mai trist e că nu au fost găsite nici cutiile negre în aceste... în aceste „TIR”-uri... Fiecare a câte douăzeci și patru metri lungime! Cu trei rânduri de roți în spate – roți duble! Niște cauciucuri enorme! Așa ceva nu s-a mai văzut în zona aceasta a noastră!

— Bun! Bun! Și spune mai curând despre sferele astea!

— Despre sfere ce pot să vă spun? Că... Nu pot să mint, pentru că... de la o vreme simt că... ele... mă urmăresc!

— Cum adică: te urmăresc?!

— Uite, așa! Cum ceva... încerc... încerc să... spun ceva... neadevăr... să spun ceva care nu a fost în realitate... imediat apare pe umărul meu și... mă face să spun numai și numai adevărul!

— Cum, adică, te face să spui numai și numai adevărul?

— Uite-așa! Iată că am să vă spun următoarele! În cel de-al patrulea... De fapt, al doilea, dar de fapt întâiul „TIR” se afla o Statuie a Libertății...

— Care: Statuie? Care: Libertate? Mi-a mai vorbit și dl ministru de așa ceva, dar dânsul a spus că nu poate exista la noi, la Moldova, așa ceva: o Statuie și încă a Libertății! Și Libertate, și Statuie – hm! Nu există Statuie, nu există Libertate!

— Păi, stați să vă spun eu că... Tot așa... tot de părerea asta erau și toți membrii Societății Civile de la noi, din zona Bunghenilor. Și au hotărât să cheme... să roage opinia publică europeană, ca să le... să le confecționeze și să le doneze o Statuie a Libertății... Dar aici s-a băgat cineva pe fir și... a făcut o diversiune. Adică... nu se poate afirma că ar fi o diversiune... vedeți!? Vedeți?! Pe umăr la mine a apărut această sferă!... Putem spune că nu este o diversiune, ci este o completare...

— Ce fel de diversiune? Ce fel de completare?

— Păi, uite că... Ideea a fost a Societății Civile. Iar șeful/liderul acestei Societăți Civile, noi... după cât știm... este dl Goloi – consilierul municipal de Bungheni.

— Și... cum? El încă nu este arestat? Ministrul a ordonat să-l arestăm imediat! Să-l supunem la interogări! Să vedem ce-i cu aceste sfere?... Miraculoase... Omniprezente...

— Da. Am încercat...

— Chiar pe dumneata te-am delegat să-l arestezi și – nu l-ai arestat.

— N-am putut, d-le colonel, pentru că... el are totdeauna pază împrejurul lui... De dânsul ascultă toți maidanezii! Cincisprezece mii de maidanezi! Și cum e ceva... pericol, ei... simt, vin și-l înconjoară în trei lanțuri... lanțuri vii și... nu lasă pe nimeni să se apropie... Pot să vorbesc cu dânsul numai peste acel lanț... Mai departe nu pot pătrunde! Că dacă aș încerca să trag cu pistolul în unul... Dar de unde pistolul? Că mi-ați luat pistolul... Nici nu am pistol...

— Pentru că ești indisciplinat și dumneata. Și nu meriți să porți pistol! Umblă cu tocul gol! Da, și spune mai departe!

— Când s-a produs teribilul impact, din Statuia aceea... care era destinată să fie plasată pe Măgura Corneștilor... Statuia aceea, din viteză mare ciocnindu-se, a dat o fisură... s-a desfăcut în câteva locuri și... s-a deformat... Iar prin deschizăturile care au apărut, au ieșit la iveală... au izbucnit și s-au înălțat în aer o mulțime de sfere și... toate... toate s-au împrăștiat și s-au dus... în diferite părți s-au dus...

— Cum: s-au dus? Cum: s-au împrăștiat peste tot? Și nu le-ați putut aduna? Nu le-ați putut strânge?

— Nu, d-le colonel! Ele s-au împrăștiat la început, iar pe urmă toate s-au adunat sub pod, pe teritoriul... pe teritoriul domnului consilier municipal Goloi.

— Și?

— Acolo s-au adunat toate... Și le-am văzut și eu... eu... eu am mers... Am încercat să prind una... Am încercat s-o prind pe alta... Dar ele sunt atât de iuți, atât de vii, atât de rapide, încât toate s-au dus acolo și s-au plasat în așa fel, încât erau într-o ordine ideală! Așa, de jos în sus, dacă te uital... erau sferă peste sferă... rânduri, rânduri... Mai sus, mai sus, până aproape sub tavanul podului... plafonul podului, dacă se poate spune așa... Că podul are plafon! Podu-i de jos, de dedesubt... Și stăteau toate acolo, cuminiți...

— Dar de ce anume acolo s-au adunat? Și nu s-au împrăștiat? Și nu s-au spart?

— Nu! Că ele nu se sparg, d-le colonel! Ele sunt foarte rezistente, foarte maleabile, și foarte mobile și... Radiație! O forță mare! Ați auzit ce-am spus?

— Da! Da! Și dl ministru spune că așa ceva nu s-a mai pomenit și... Nu se știe ce-i cu ele? De unde forța lor aceea magică, forța aceea colosală...

— Apăi, uite, eu le-am văzut acolo... Și când le-am văzut, am vrut să... am vrut să... vin... să fug! Și am și fugit la Domnia ta, la comisariat, să vă raportează ce-am văzut și cum am văzut. Ce minunăție mare... Și când să vin, am trecut pe lângă casa mea... Că am casă la sol, în Strada Livădarilor... Și când m-am uitat, o mulțime dintre acele sfere... era plină curtea mea de ele, plină curtea, pe pervazurile ferestrelor sfere, la balcon sfere, pe straturile de flori sfere – o răzmulțime de sfere...

— Cum? La dumneata acasă au venit? De unde știau ele că anume aceea îi casa dumată? Și cum de-au reușit să vină?

— Nu știu cum, d-le. Lucru ciudat, straniu... Eu nici nu pot să-mi dau seama cum au venit și mi-au găsit casa! Iar cum am ajuns acolo, mi-am dat seama că nu am pistolul la mine, că... Voiam să trag în una să... văd, dacă... dacă pot să-i văd conținutul... Poate că ele aveau în interior niște mecanisme... niște... niște... Pentru că toate radiau. Dar una s-a așezat pe umărul meu drept și mi-a spus: „Omule... D-le maior, nu încerca să faci ceea ce nu trebuie să faci... Ceea ce nu știi, nu ești sigur că faci... Noi, aceste sfere, suntem sferele Libertății, sferele care au fost concepute în așa fel, încât dacă, eventual, Statuia nu ajunge la destinație, va fi blocată pe drum, se va întâmpla ceva neprevăzut cu ea... și anume că s-a și întâmplat! S-a produs acel accident/tamponare... Statuia s-a deformat, a fost tăiată de echipa de descarcerare... ceea ce era prevăzut/de așteptat... atunci sferele

acestea se vor împrăști, se vor răspândi prin toată Republica și-și vor face treaba lor... Nu așa, cum ar fi fost să stea o simplă Statuie ci ele, adică: noi! Sfere lucrătoare... ca niște... ca niște elemente active, reformatoare, lucrătoare” ...

— Dar de unde știi dumneata lucrul acesta?

— Eu... știu... pentru că... pentru că... pentru că-l cunosc pe dl... pe dl Goloi... Și de la dânsul am aflat... Că asta a fost ideea Societății Civile, iar domnului este liderul Societății Civile din zona noastră. Și iată... și iată...

— Așaaa. Îl cunoști bine, zici? Ai acces la dânsul? Ai relații cu dânsul?

— Da. Am.

— Atunci, uite ce-i! Dl ministru Babuc ne-a transmis următorul ordin, bazat pe următoarea informație: în seara aceasta... în seara aceasta sub pod, acolo unde-și are locașul acest sfânt... care zice el că-i sfânt și lumea zice că-i sfânt... care știe nu numai să dea ordine și să fie ascultat de maidanezii din zona noastră, ci... de care ascultă, după cum am auzit și eu și... bulucurile, stolurile de ciori... Când le cheamă el, dacă are nevoie de ceva... atunci face un semn, trage un șuierat și vin stoluri din cer, care îl apără, fugăresc pe dușman... Așa că el este stăpân și pe lumea de jos, alergătoare, și pe lumea de sus, zburătoare... Păi, uite, acolo o să aibă loc, în chiar seara asta... o să vină și o să aibă loc o ședință a Clubului Literar de la Uniunea Scriitorilor din Chișinău... după cât s-a aflat din surse demne de încredere... Și dumneata... La acest Club o să vină autorul ideii. Cel care a născut această idee cu... sferele enigmatice și miraculoase și magice... Ei o să discute acolo, iar dumneata o să te strecuri în interiorul lor și ai să te faci că ai fi de-al lor... Și ai să te dai că ești și dumneata unul din cei care încep să scrie... Deși ești polițist și nu ai dreptul să te ocupi de treaba asta, dar noi o să ți-o trecem cu vederea și... Ai să te incluzi în discuție... Și noaptea, când toți, obosiți, o să doarmă, dumneata ai să-i pui cătușele acelui autor cu ideea sferelor enigmatice și magice și... Ai să mi-l aduci aici, ca să... ca să vedem noi... să-l întrebăm noi... Să-i cerem noi lui socoteală pentru bulversarea și... și... dezordinile publice la care s-a dat dânsul cu atâta nerușinare!

— Bun, d-le colonel Measoedov! Așa am să fac. Numai dacă am să pot!

— Ai să poți!

— Am să mă strădui... La ordin, d-le colonel!

— Executarea!... Bun. Cu ăsta am terminat-o... Acuma să vină la mine dl Spânu!

— Eu sunt dl căpitan Spânu!

— Uite că acuma a fost aici dl maior Panfile și i-am dat ordin să facă o operație de arestare. Așa precum știi și dumneata, în republica noastră, în diferite zone au apărut fenomene inexplicabile, când ordinele date nu sunt executate. Dumneata, ca reprezentant secret și special lucrător al organelor speciale, ai să-l ții mereu sub observație pe acest... pe acest Panfile, maior, care... care...

— Să trăiți! Am să-l țin sub observație!

— Dar nu numai să-l ții sub observație, ci să rămâi în afara teritoriului acelui pod, locul unde se va ține discuția Clubului Literar și... Cu microfonul... telemicrofonul de la distanță să ascuți și să înregistrezi tot ce discută ei și să-mi raportezi... În afară de aceasta, dacă ai să vezi că el s-a dat de partea lor, a acelor de la Clubul Literar, dumneata să faci tot posibilul... să aștepti... Și cumva să pătrunzi în interiorul acelui teritoriu, unde se ține Clubul Literar... Să-i pui cătușele pe mâini tânărului Pădureanu care a venit de la... de la ocolul silvic Bahmuțea și... Să mi-l aduci aicea, ca să-i facem noi un interogatoriu... Să vedem cine i-a sugerat lui să... ce-i cu aceste enigmatice sfere și de unde au apărut ele și... Cum putem să le dominăm, că... Este mare jale și mare prăpăd! Este pusă în mare pericol Securitatea Statului! Ai înțeles?

— La ordin, d-le colonel!

— Executarea! D-le căpitan... Spânu...

10.

— Bine ai venit, d-le copreședinte Dumitru Brudu!

— Bine te-am găsit, d-le copreședinte Nicolae Proba!

— Hai să trecem în revistă... Să vedem câți suntem aicea adunați... Așa... DI Sandu Costescu... DI Andrei Lunimarți... Dra Adelina Amin... Colegi de la Universitate nu prea văd...

— Da, da! Dar, în schimb, au venit trei domnișoare de la orfelinatul din Bungheni.

— Cum le zice?

— Prezențați-vă, domnișoarelor!

— Ana.

— Diana.

— Evelina.

— Aha! Deci avem o Adelină și o Evelină. Să nu le confundăm...

— Stop! Că mai sunt: mai vin!

— Dar dl Profesor este?

— Este. Dl Profesor face cunoștință cu dl Golloy... Cu gazda noastră...

— Vedeți ce bine? Ce teritoriu bun am găsit aici? Putem să ne aranjăm, să discutăm... Să dezbatem problemele...

— D-le... D-le Brudu! Eu cred că dumneata ar trebui să moderezi ședința de astăzi.

— Nu, d-le Nicolae. Eu, de data asta, sunt... foarte obosit... vezi: transpir! Îmi șterg... fruntea... Îmi șterg... bărbia... Îmi șterg... urechile... Abia, abia am venit de la Flutura... Dumneata ești mai aproape, de la Buda!

— Nu știu dacă-i mai aproape, dar eu... sunt extrem de obosit și... Am să ascult... prima parte...

— Dar dl Profesor este?

— V-am spus că: este! Nicolae, este. Fii pe pace – nu-ți face griji...

— Dar unde-i autorul nostru? Dl Păduraru?... Pădureanu?

— Este și dânsul... Mai discută ceva acolo, cu dl... cu nașu-se, cu dl Golloy...

— Nașule! Vreau să-ți spun, dar... în secret, că astăzi noi o să discutăm niște probleme literare... Te rog să fii atent și să... și să te incluzi în discuție, ca să putem ajunge la o clarificare anume.

— Dar despre ce discuție este vorba? Eu nu mă pricep în treburile literare, în probleme de creație, în chestiuni de proză, de poezie...

— Nu e vorba de asta, e vorba de... e vorba de... de Statuia Libertății.

— Aaa? Asta vreți să discutați? Bine, dar cu asta văd că s-a cam lămurit.

— Ba deloc nu s-a lămurit, nașule!

— Cum, finule? Dacă de-acuma lucrează ideile noastre?

— Da, dar, vezi... care-i chestia...

— Alo! Alo! D-le autor Păduraru! Vină mai aproape! Vino să începem... E ora 6 și 15 minute... Pardon! 6 și 05 minute... Și azi este luni și eu zic...

— Zi-i, d-le Proba... Zi-i, d-le Proba, că eu... eu te... aprob! D-le

Proba!

— Mulțumesc, d-le coleg Brudu! Deci, stimați colegi! Chi! Începem... Chi!... Începem ședința... chi!... în deplasare... prima noastră ședință în deplasare... De fapt, este a doua, eu am mai avut una – în Pădurea Bahmuței... Asta este a doua în deplasare, dar... anul acesta este prima... Adică, nu anul acesta, ci luna aceasta... adică, nu luna aceasta, ci în jumătatea aceasta de an... pentru că cealaltă a avut loc mai de mult... Și... afară de aceasta este o... o ședință extraordinară! D-le autor, vino mai aproape... Așa... așază-te... Eu consider că, mai întâi și întâi, trebuie să menționăm că astăzi avem a lua în discuție, în dezbatere și... a clarifica niște probleme atât de importanță teoretică, (pauză) cât și de mare... de eficiență practică. Este pentru prima dată în activitatea Clubului nostru Literar, când se întâmplă așa ceva. O idee concepută de unul dintre colegii noștri... străluciții noștri scriitori celebri... pentru prima dată o idee a ajuns să fie transpusă în viață! Acuma, după cum bine știți Domniile Voastre în viața noastră socială, culturală, politică... cele mai interesante fenomene... astea sunt... fondarea de partide, de mișcări, de societăți, de ONG-uri... Toate astea, însă, nu au aproape niciun efect... Când e vorba să... ca Societatea Civilă să se organizeze, ea se pomenește dezbinată și... nu se face nimic! Așa am ajuns noi într-un hal fără de hal! Iată, dar, că de data aceasta, de data aceasta s-a întâmplat ceva absolut neobișnuit! Și de unde a pornit ideea? Ideea a pornit de la dl Golloy care este declarat Sfânt! Așa e? E adevărat, d-le Golloy? Sunteți un Sfânt? Un Sfânt al nostru?

— Da! Da! Tăticul meu este un Om Sfânt! Tăticul meu este un Om Sfânt! Tată, și eu particip aicea...

— Dar tu al cui îi fi, măi Ghiță? Măi Guță? Măi Buță? Măi... Luță? Al cui ești?

— Eu sunt al lui mămica... Al lui mămica... Și mămica e cunoscută în toți Bunghenii! Dar sunt și al lui tăticu', că eu... eu sunt al lui tăticu'... Și tăticu' meu este... Tăticu' meu este Om Sfânt! Toți oamenii știu că el este... este un Sfânt! El face bine la toți. El ajută pe toți! El sare într-ajutor... El dă tot ce are pentru cei nevoiași. Pentru cerșetori, pentru toți...

— Dar, auziți? Mai zicea unul, când veneam eu de la Flutura... Unde vă duceți? Pe cine căutați? Că eu tot întrebam unde se află podul acela mare de pe magistrală, unde urma să avem noi ședința...

prezentă... Și nimeni nu știa unde-i podul... Da' când am întrebat: Dar unde trăiește Sfântul, că aveți aici un Sfânt, atunci îndată mi-au răspuns, iaca, acolo, sub podul acela este Sfântul... Sub un pod, dar unde anume, nu știu... Mi-a arătat numai încotro este... Și iată, l-am găsit! Dar altul zice: care Sfânt?... Eu: unde-i drumul spre Sfântul? Vreau să vorbesc cu Sfântul... Da' el: care Sfânt? Acela cică-i un nebun! Acela numai cu câinii se ocupă... Și cu ciorile! Și cu păsările... șede retras, izolat ca un pustnic... O fugit de-acasă, zice, de la familie... familia lui îi mare, are mulți copchii – și el o fugit de-acasă... Este adevărat, măi colegi, că este numit omul acesta nebun?

— Apăi, dragi oaspeți ai mei! Eu, ca cel... despre care vorbiți, eu vă spun una și bună... Scurt pe doi: în secolul nostru un Sfânt este luat drept nebun.

— Are dreptate! Are dreptate!

— Și eu cred așa!

— Și eu cred!

— Și eu cred!

— Ferice de noi, că ne-am adunat aicea! Băiețică, tu... tu să ascuți și să taci acolo. Acum vorbim noi! Deci, cine are cuvântul? Dl Profesor? Poftim, dl Profesor de filologie, conferențiar universitar Alexandru Boboc! Expuneți-vă, vă rog, opinia Dvs... În cazul dat... Ce credeți despre acest subiect? Care, de fapt, nici nu a fost prezentat pe hârtie, așa cum obișnuim noi... Prezentăm un fragment dintr-un text... Aci totul s-a produs dintr-un adevăr de viață... Au început întâi faptele, faptele s-au derulat... Pe urmă a venit expresia lor literară...

— Eu, ca profesor, doctor habilitat, conferențiar universitar pot să vă spun că aici este o problemă extraordinar de complicată! De complexă și complicată! Dar așa vrea întâi să-l auzim pe dl autor! Pe dl Păduraru!

— Dl Păduraru! Expuneți Dvs. Întâi opinia în această chestiune. Care au fost considerentele de bază că ați purces la... asta?

— Eu, dragii mei colegi, îl rog întâi pe dl Golloy să se pronunțe. După care mă voi pronunța eu. Pentru că ideea a pornit, de fapt, de la Domnia Sa. Domnia Sa ca lider al Societății Civile din județul Bungheni a hotărât ca să instaleze pe Măgura Corneștilor o Statuie... Eu vreau să știu de unde a pornit ideea asta?

— Pot să vă spun, domnilor! Eu sunt consilier municipal de Bungheni... Și noi, la societatea noastră Civilă am decis să instalăm

această statuie, dar pentru că nu aveam mijloacele necesare, am instalat acolo un obelisc și am scris pe el: Pe locul acesta va fi instalată Statuia Libertății. O Statuie a Libertății așa cum o au țările libere din lume... Primele țări libere, care au proclamat drept simbol al existenței lor Libertatea: Franța... Republica Franceză, Statele Unite ale Americii și... care-or mai fi, nu se știe, dar nu le au toate... Au ale Independenței... Chiar la Iași este o Statuie a Independenței, dar o Statuie a Libertății nu este! Noi am vrut să instalăm o Statuie a Libertății. Dar cum asta e un lucru complicat și... Iată că s-a schimbat regimul, au venit la guvernare komuniștii și ei... Au dărâmat într-o noapte acel obelisc... Și noi am rămas și fără Obelisc și fără nimic! Și atunci ne-am adresat Comunității Europene, Departamentului Românilor de Pretutindeni, la toate organismele europene democratice... Și ei au pus mână de la mână și ne-au pregătit această Statuie... Acum vreau să vă spun că ea era să fie o simplă statuie, dar cum am un nepot, un fin... care este aicea printre voi și care este un membru activ al acestei reuniuni, al Clubului Literar, dânsul a cumpănit această idee a mea și a spus că este... genială! dar, a adăugat, nu se știe dacă poate fi realizată sub acest regim roșu. Și a avut presimțiri foarte juste, foarte corecte! Anume ce? Poate să vă spună chiar Domnia sa. Spune, finule.

— Eu ce aş putea să adaug? La cele ce s-au spus mai înainte... Și pe care le cunoaște lumea... Eu am presimțit că această idee nu este posibil să fie realizată, decât numai valorificând-o în alt mod. O statuie, un monument nu este decât o bucată de piatră, de beton, de bronz, care este instalată, cocoțată și pe urmă uitată... Nimeni nu se mai gândește la ea... Mai pe urmă vine un cutremur de pământ, dă și o fărâmbă... Și Lumânarea de la Soroca și monumentul de la Pohăceni și Stâlpul gloriei rusești împotriva turcilor de la Vulcănești... Se dărâmă toate, căci Vremea le dărâmă... Iar eu m-am gândit să facem în așa fel, încât prin forța adevărului, prin forța libertății, a gândirii libere să... să contribuie la instaurarea libertății în zona noastră nenorocită... Și acea idee mi-a venit, ca în mijlocul Statuiei, în golul acela de șaisprezece sau doisprezece metri din ea să fie umplută cu anumite forțe magice în formă de sfere enigmatice, care, în cazul în care Statuia se va distruge sau va fi dărâmată în mod intenționat... Pentru că asta o aștepta, chiar dacă era să fie instalată pe Măgura Corneștilor, totuna guvernării roșii de astăzi ar fi demolat-o!... într-o noapte, așa cum au procedat în atâtea

cazuri. Au demolat monumente istorice, au dat jos Lipoaica de pe soclul ei din fața Muzeului de Istorie și tot de astea... Și atunci mi-am zis că numai forțele acestea ale Libertății, care pot fi dispersate în toată Republica ca să poată face și aduce Adevăr oamenilor... Iată, primele cazuri sunt de față! Cazuri notorii!

— Da! Se poate să întreb, domnule?

— Întrebați, d-le Andrei Lunimarți.

— Vreau să știu, dacă dumneata ai preluat această idee de la cineva? Pentru că... nu e nimic nou sub Lună. Vreau să-mi exprim opinia mea personală.

— Poftim, d-le Lunimarți!

— Eu consider că asta nu este altceva decât o preluare a teoriei... a teoriei teologice a îngerilor care... care... Îngerii buni... îngerii buni totdeauna îl sfătuiesc pe om de bine, îl pun la cale bună, îi dau gânduri bune... Îngerii răi... îngerii răi, însă, îl pun la cale rea, îi dau gânduri rele... Și dumneata ai vrut ca prin aceste enigmatice sfere să readuci în actualitate... să reînvi credința în îngerii buni, pe care oamenii trebuie să-i asculte... Nu degeaba aceste sfere se așază pe umărul drept al omului... Pentru că pe umărul drept, pe partea dreaptă stă îngerul Păzitor, îngerul Bun, iar în partea stângă, în cealaltă parte stă îngerul rău, care-l sfătuiește pe om de rău... Și dacă omul nu are un înger Bun, atunci el se pierde!

— Da... Interesant... Și eu, ca autor al ideii, nu m-am gândit la asta. Dar mi-a venit asta... Poate ceva... din subconștient... Din copilărie...

— Da, da! Aveți o întrebare, d-le Sandu Costescu?

— Da... Eu consider că... din partea mea... ca un tânăr autor... Cred că aici e ceva... ceva mult prea materialist, dar...

— Cum: materialist, d-le Costescu? Eu, Andrei Lunimarți, consider că, din contra, e ceva de domeniul spiritului! Pentru că aceste sfere enigmatice nu sunt ceva material, sunt ceva... spiritual! Ele apar și dispar!

— Da, dar noi nu vorbim aici despre... simbolică, noi vorbim despre partea vizibilă, materială...

— Bine, dar... îâî... Dvs., d-le Profesor, ce credeți?

— Eu am convingerea că soluția pe care o propune sau... a propus-o în proiectul său literar dl Pădureanu sau... Păduraru este foarte originală și valoroasă. Pentru că aicea se pune accentul pe idee!

Aceste sfere, ca și cum ar fi eternele idei ale lumii: ideea de Adevăr, ideea de Frumos, ideea de Dreptate...

— Anume! Anume! Anume de Dreptate! Asta zic și eu: de Dreptate... Și eu îl felicit pe finul meu, care a avut ideea aceasta și mi-a întregit ideea mea pentru că... oricum era să se întâmple, totuna... pe... pe timpul acestor guvernări, dure, autoritare, de tip dictatorial, regimuri care înaintează spre dictatură, nu s-ar fi putut instaura o asemenea Statuie a Libertății...

— Da. Dar acum vrem să știm ce înseamnă ciocnirea aceasta... Ce ai conceput dumneata prin ciocnirea/tamponarea celor patru vehicule?

— Eu nu... Eu nu am pus la cale decât două vehicule. În proiectul meu literar se conțineau doar două! Era Orientul și Occidentul! Orientul era reprezentat prin... prin „TIR”-ul care venea dinspre Beijing... dinspre China, cea mai populată țară din lume, cu 1 miliard și peste 300 de milioane de oameni și... care a trimis în ajutorul guvernării roșii de la Chișinău acel „TIR” cu baloane... cu mingi de fotbal „Made in China” ca să contracareze intrarea și pătrunderea în spațiul nostru a ideilor Europei, a Comunității Europene și a Statuiei Libertății în zona Republicii Moldova... Și anume acest „TIR” a fost conceput ca contrapondere... Iar în „TIR”-ul care aducea Statuia și care a venit de la Bruxelles era ca al doilea conceput...

— Bine! Bine, d-le autor! Dar vreau să știu, ca un coleg al dumatile, de unde au apărut celelalte două „TIR”-uri: unul cu bostani și altul cu căpățâni de varză?

— Uite, asta nu pot să v-o spun nici eu clar și răspicat, pentru că... la început erau doar două. Brusc au apărut și aceste două. Dar cum de-au apărut? Probabil că au izbucnit din subconștient! M-am gândit că... oricum... dacă în lupta dintre ideile roșii komuniste din Orientul chinezesc, care s-au lățit la noi, la Moldova, departe, departe de China Roșie și... Ideile Europei... atunci ce suntem noi? Noi, localnicii, noi, basarabenii, noi, moldovenii... Ei bine, noi, românii basarabeni? Participăm și noi cu ceva la această confruntare, la acest conflict al civilizațiilor?... Și atunci, probabil, de aici s-a născut ideea că... e nevoie să vină și alte două „TIR”-uri...

— Și de ce: două?

— Pentru că... pentru că cea mai mare parte din electoratul nostru... și noi ne aflăm... mereu în ajun de alegeri... Cea mai mare

parte din electoratul nostru are în loc de capete – bostani... Sau în **l**oc de capete poartă pe umeri căpățâni de varză... Asta reprezintă la ora actuală simbolica națională a majorității electoratului din regiunea prutonistreană!

— Daa? De aceea scria pe bostanii aceia și pe verzele acelea tot „Made in Moldova”?

— Uite, tocmai asta era! Asta explică...

— Foarte interesant! Foarte interesant! Dar... Stați că... Văd că mai vine cineva.

— Da, d-le Golloy! Cine mai vine?

— Se include în discuția noastră și dl maior... dl maior Panfile. Poftim, d-le Panfile! Poftiți, d-le maior!

— Eu, d-lor, stau de mult și ascult și... Mult vă admir... Că tare deștepți sunt băieții ăștia! Și spun Adevărurile cele mari... Vreau să spun și eu că... De când au apărut aceste sfere, eu am devenit alt om! Și dacă vreți să știți, o să încep și eu să scriu și... o să vă propun și vouă un manuscris...

— Da! Veniți cu noi! Veniți cu noi, d-le maior!

— Iac-așa! Și acuma, dacă-mi dați voie, am să tac în continuare și am să ascult conversația Dvs...

— Așa... Acuma, fraților că... am discutat și clarificat, mergem toți la... somn... La culcare... Și mâine dimineață o luăm fiecare în partea lui... Noaptea nu putem pleca. Noaptea n-avem cum pleca. Noaptea n-avem cu ce pleca...

— Așaaa... A fost o discuție interesantă... Acuma când toți dorm, vreau să-mi dezmořesc oasele olecuță... Să ies să văd cerul... Iată, ies de sub pod. Mă uit la cer. Caut Steaua Aldebaran... Caut Steaua Vega. Pe urmă găsesc Carul Mic. Din Carul Mic sar în Carul Mare! Din Carul Mare ajung la Steaua Polară și... Mă uit la lumea asta de sus și... Văd cât de mărunță este ea! Și cât ridicol este în ea...

— Vaaah! Dă mâinile încoace!

— Cineee? Ce-i? Cine și de unde s-a luat?

— Dă mâinile încoace... Taci și astupă-ți gura... Astupați-i gura! Prindeți-l! Luați-l! Gata! L-am legat... I-am pus cătușele... Târâți-l... Târâți-l... Astupați-i gura... Puneți-i călușu-n gură... Și-l umflăm pe sus... Îl ducem la dl colonel! La dl colonel Measoedov... Ooo, în sfârșit... Bine că ai ieșit din bârlog... te-am prins... te-am prins... Uite-așa! Uite-așa! Să știi, că te învățăm, să-ți arătăm noi cum să tulburi liniștea

și ordinea publică... din toată Republica! Ai vrut să pui în pericol Statalitatea? Acuma – gata! ești al nostru! te ducem... Hai! Nu te împotrivi... te ducem... te târâm... te târâm... Te ducem... Te ducem... Te ducem... Te băgăm la dubă! La dubă! La dubă! Domnul colonel... Domnul colonel te așteaptă... te așteaptă în biroul lui, noaptea, ca să te... ca să te... descoase și să vadă ce ai făcut și de ce ai făcut ceea ce ai făcut?

11

— Atențiune! Atențiune! Aici posturile de radio și televiziune Chișinău! Transmitem o știre de ultimă oră! O știre senzațională! Tipul acela care a tulburat liniștea publică din întreaga Republică, de la Nord la Sud, de la Est la Vest, cel care a scornit niște... enigmatice sfere, care vin să corupă ordinea publică și disciplina de stat, a fost depistat recent și astă noapte, în urma unei operații desfășurate cu succes de către organele speciale... a fost prins, arestat și se află în curs de anchetare! Despre acesta putem difuza, deocamdată, doar câteva date preliminare: se numește Poduranu, Podaru sau Prodaru... Are 21 de ani... Este lucrător la un ocol silvic din centrul Moldovei... Nu dăm alte amănunte, ca să nu prejudiciem mersul anchetei... Da, se mai află membru a... a... al Clubului Literar de pe lângă Uniunea Scriitorilor... După cum vedeți, iarăși scriitorii își bagă coada în marea politică și încurcă lumea, așa cum au făcut-o dintotdeauna!... Aceasta a fost știrea de ultimă oră – cea mai importantă!... În continuare, transmitem un program de hore – din ciclul: Horele Libertății!

12

— Alo! Alo! Iubițelule! Unde ești? Tot în pădurea ta? Tot pe la... cenacul mai umbli? Pe la Bu... Buclubul Literar? Tot pe acolo?

— Alo! Tu? Tu ești, Barbara? Dar unde?... Unde? Eu te caut și nu te găsesc! Ești pe aici, pe aproape, pe undeva? La... Bungheni?

— Ha-ha-haaa! Pe aproape, pe la... Bungheni! Să mă cauți o sută de ani că nu mă găsești! Eu sunt depaarte, iubițelule...

— Dar unde ești? Unde ești? Alo! Alo! Mă auzi? Ceva... zgomote...

— Da! Da! Te aud... Eu sunt la Kosovo!

— Unde?! Unde?!

— La Kosovo!

— Când? Cum? Totuși, ai fugit! Ai fugit, căprioara mea... Ciută sălbatică ce ești! Te-am scăpat... Și eu te-am căutat pe la... soră-ta, pe la

vară-ta, pe la... toate rudele și... Nimeni nu știa nimic, numai una mi-a dat a înțelege că... Iar te-ai ajuns cu băiețanii aceia, cu havricii tăi... Ți-ai făcut pașaport și...

— A! Da! Pașaportul meu era gata demult! De parcă or fi știut că o să am nevoie de el! N-a fost nicio problemă...

— Cum: nicio problemă? Și cum ai ajuns acolo?

— Asta-i secretul meu! Dar aici nu stau mult! Plec în Albania curând, din Albania plec în Italia!

— Cum: așa? De ce?... Stai!... Spune-mi ce-i cu tine? De ce ai făcut asta? De ce mi-ai făcut asta?

— Lasă că eu știu cum să mă descurc! Să văd tu ce zici? Cum: încă nu ai fost fugărit de la pădurea ta? Că din asta trăiești!

— Aaa! Draga mea... M-am pornit să te caut pe tine și – m-am pierdut și pe mine!

— Cum, adică, te-ai pierdut?

— Mă aflu în hotelul domnului colonel de poliție de la Bungheni Measoedov!

— Care? Acela?... Monstrul acela? Dar ce ai cu dânsul?

— Cum: ce am cu dânsul? Are el cu mine... Eu, iată, am scris... Am conceput... am proiectat o lucrare și... Din Lucrarea aceea s-a declanșat un întreg... întreg scandal! Un mare... bucluc! În toată zona asta... Și până la urmă eu am ieșit cel vinovat! Eu, care am conceput...

— Dar ce-ai mai conceput oare? Că... simțeam eu, că tu... tot umblând pe la bucluburile tale literare ai să dai de un mare bucluc literar!

— Iată, dar, că s-au adevărit presimțirile tale...

— Și acuma unde ești? Ce faci?

— Doar ți-am spus că sunt în hotelul domnului polcovnic Measoedov, care aseară, când am fost prins... Eram taman după ședința Clubului sau... Buclubului Literar cum îi spui tu... Am fost în ședință și... Ne-am culcat să ne odihnim... Eu am ieșit pentru o clipă să mă uit la cerul cu stele și... Ei m-au înhățat! M-au prins în afară... că în interior s-au temut să se bage! Eram într-un spațiu intangibil! M-au prins și m-au adus aici și... Când am venit...

— Și dacă te-au adus, ce ți-au spus? Ce ți-au incriminat?

— Nimic, deocamdată! Am fost adus... Introdus în biroul domnului polcovnic, care aștepta cu lumina aprinsă... Am intrat, m-am uitat la dânsul... Parcă-l mai văzusem, parcă nu-l văzusem... Dar de

auzit, auzisem! Știam de el, că... taie în carne vie...

— Și? Și? Și ce ți-a spus?

— Nu mi-a spus nimic. Mi-a spus numai atât: „Eu sunt colonelul Measoedov! Să ții minte! Că... eu sunt Measoedov și... pot să-ți traduc” ... Eu zic: „Nu-i nevoie, d-le colonel, să-mi traduceți, că... Eu știu ce înseamnă asta... Și știu ce înseamnă colonel. Colonel ori polcovnic – îi totuna!! zice: „Da! Eu sunt colonel și polcovnic și... am ordin de la dl ministru Babuc să te... descos și să văd... Acuma, însă, e târziu și... iată, te duci să dormi în... hotel...”

— Și chiar te-au dus la hotel? Să dormi undeva, liber? În liniște și confort?

— Pe dracu’! M-au băgat într-o cameră închisă ermetic... Sus cu o fereastră cu zăbrele... Jos o saltea de paie mi-au aruncat...

— Cum? Și tu ești la închisoare? Într-un... izolator? Dar ce? De unde ai telefonul?

— Apoi vreau să-ți spun că este aici un... un maior, foarte bun, foarte de treabă, care... care a fost, cum se zice, sfătuit de una... de una din enigmaticele sfere... care, fiind la ordinele colonelului, dar de fapt proceda așa, cum știa el că-i bine... Și dânsul, târziu, s-a strecurat și mi-a adus celularul, pe care mi-l confiscase dl colonel și-l lăsase pe biroul lui... L-a adus și mi l-a dat și... Numai datorită acestui fapt eu pot să recepționez apelul tău... Alo! Alo! Nu se-aude! Da! Da! Ce? Ce?

— Nu! Nu! Nu!... Uite, clientul acesta al meu... Eu am aicea un client! Doar știi că eu... lucrez cu clienții! A fost generos și mi-a lăsat telefonul lui... Mi-a dat... Că eu încă nu am telefonul meu... Am să-mi procur un celular și... Am să te sun mai pe urmă! Mi l-a lăsat, dar... a spus că prea mult vorbesc și se cheltuiește cu mine... Alo! Alo! Te pup, iubițelule! Să fii sănătos! Să cauți să scapi de acolo...

— Cum dracu’, să scap?... Cine are să mă scoată pe mine de aici?... De altfel, nici nu mă tem. Nu am de ce să mă tem, pentru că... Pentru că nu mă știu vinovat cu nimic! Cine ce treabă are cu ideile mele? Astea sunt ideile mele... N-au decât...

— Iubițelule, te pup! Te iubesc! Uite, clientul meu îmi astupă gura... Nu mă lasă să vorbesc! Dar e un băiat bun... Un băiat bun... Îmi dă bani buni... Și banii iștia... Adun! Adun! De acuma am o sumă și... Mă duc în Albania... Și de acolo, cu barca, trec Adriatica... Trec în Italia și... Vreau să ajung la Veneția!

— Care: Veneție? Pentru ce: Veneția? Vino acasă!

— Nu! Nu! Nu, iubițelule! E așa de frumos! Așa de interesant! Călătorești prin Europa... Ooo! Ce frumos și interesant!

— Naiba să te ia cu frumosul și interesantul tău!... nu... Mi se pare că s-a întrerupt legătura...

13

— Domnule colonel Measoedov?

— Da, d-le ministru! Vă ascult.

— Ce se aude cu... reținutul, cu... arestatul acela de aseară?

— Nimic deosebit, d-le ministru. Veniți să-l luați?

— Nu... Nu, nu, nu! Nu venim. Ține-l acolo.

— Îl țin, d-le ministru.

— Și ce zice el?

— Mai întâi și întâi... Iată, s-a făcut ziuă... Am stat eu cu el de vorbă... Eu în patru ochi cu el... Nu-și recunoaște nicio vină!

— Cum: așa? Nu-și recunoaște nicio vină? Dar avem dovezi?

— Da, dar dânsul susține că a fost arestat pe nedrept, fără... fără sancțiunea procurorului.

— Care: procuror? Noi suntem procurorii! Noi facem ce vrem! Noi facem politica în țara asta! N-o face el pe nebunul!

— D-le ministru! Poate... totuși, binevoiți să veniți...

— Nu, nu, nu! Dacă-i așa de tare încăpățânat, lasă-l să stea acolo! Ține-l o săptămână, două – trei! O jumătate de an! Un an! Să iasă toate vânturile și nebuniile dintr-însul și... Atunci o să spună el!...

— Cum, d-le ministru? Dar nu se poate... nu se poate să-l țin așa... Fără sancțiunea procurorului... Atâta timp... Fără anchetă... Fără judecată...

— Nu cumva te-a ajuns și pe tine vreo sferă de acelea... miraculoase și enigmatice, de începi să vorbești așa? Ascultă, polcovnicule! Vrei să fii general? Vrei să devii general?

— Vreau, d-le ministru!

— Dar ministru vrei să fii?

— Și ministru vreau să fiu!

— Atunci să ascuți ce-ți spun eu!

— La ordin, d-le ministru!

— Îl ții acolo și... Să nu-i dai mâncare!

— Nu-i dau mâncare, că... El nici nu vrea să mănânce mâncare de-a noastră. El zice că poate să trăiască și fără mâncare.

— Dar: ce? Nu cumva îi aduc sferele acelea miraculoase ale lui

mâncare?

— Nu, nu, d-le ministru, dar... Santinelele noastre spun că vin niște păsări cu pungi... de plastic în cioc... de la breasla lui... Și-i aduc de mâncare... Niște ciori... Niște vultani... Niște ulii... Care vin la fereastra lui... Îi aduc...

— Nu cumva astea-s minunățiile Sfântului vostru... acela ce trăiește sub pod?

— Tot ce-i posibil! Numai că la noi, prin părțile noastre nu sunt așa unele păsări... se vede că vin de acolo, unde-i el pădurar! Că el îi pădurar! Păsările de acolo îl cunosc și vin și-i aduc de mâncare... Îi aduc apă! Îi aduc de toate celea... El de la noi nu mănâncă nimic!

— Chiar așa să fie?! Asta-i comedie. Asta-i minune mare!

— Da, d-le ministru. Și noi ne minunăm aicea... Și uite că nu au trecut nici 24 de ore și am fost vizitat de persoane oficiale...

— De unde: persoane oficiale? Care: persoane oficiale? Să nu admiteți nimănui să intre la cel arestat! Să nu permiteți! Interzis!

— Da, dar eu nu pot... A fost o mică delegație din două persoane de la OSCE...

— Care: OSCE? De unde: OSCE? De unde știe OSCE că tipul a fost reținut?

— Nu știu de unde o fi știind, dar iată că știe! Cred că s-a răsuflat cineva... cumva... S-a aflat prin angajații comisariatului nostru... Și a mai fost o persoană de la... A... APROD... De la A... APDOR.

— Apăi asta este o organizație pentru... pentru apărarea drepturilor omului din România.

— Să nu aud de România! Să nu aud nici cuvântul ista, că... Mă înnebunește! Și turb când îl aud! Să nu permiteți să intre nimeni la el!

— Dar dumneata, d-le ministru, cum crezi că... el o să-și recunoască vina? Că lui îi aparține vina pentru toată debandada asta, pe care a declanșat-o?

— Păi, tocmai asta este... Au venit și la mine de la PRO TV Chișinău...

— Da, da, da! Au fost și aici... Au stat de vorbă cu... cu Sfântul Goloi... Una... Cum îi zice? Florena Bobza... Nu: Florena – Morena Bobza... Și ce, d-le ministru? Ați fost la televiziune? Nu v-am văzut. Îmi pare rău – mi-a scăpat emisiunea...

— N-am mai fost la nicio televiziune! Nu stau eu de vorbă cu telereporterașii ăștia! mai ales, cu PRO TV! Cu jurnaliștii ăștia, care

colportă tot felul de minciuni și ne încurcă să ne facem treaba cum se cuvine față de tătuca al nostru – față de Președintele țării, față de Guvern, față de... față de... față de Statul nostru iubit și dorit! Eu i-am spus așa: să nu vină! Tu cată cumva, să nu cumva să vină și pe la voi, la Bungheni, iară, și să încerce să vă tragă de limbă...

— Dar, totuși, d-le ministru? Ce facem cu tipul? Poate, îl transportați la Centru, acolo, la Chișinău?

— Nu, nu, nu! Ține-l acolo. Lasă-l să... să stea măcar câteva săptămâni. Pe urmă vedem noi ce facem... Până ne mai descurcăm... Până mai clarificăm... Până ceva... Ca să acumulăm materiale compromițătoare... Corpuri delict...

— Da, d-le ministru, așa vom face, dar eu... Să continui să-l interoghez? Să-l chestionez? Să-l descos...

— Nu e nevoie? Ține-l acolo, închis bine... Ține-l închis, până i-or trece fumurile, aerele și... vânturile și caierele și... toate celea ale lui și... N-au decât să vină ciorile, caprele, iezii la fereastra lui, dacă el îi așa de mare om ai Dreptății!

— Bine, d-le ministru, dar... dar cât? Chiar două săptămâni să-l țin așa, închis?

— Ține-l închis! Ține-l închis! Și să nu-i dai nimic de mâncare! Lasă-l să... sssă crape de foame! Șșșșșși sssă se cațere pe pereți!

— Da, d-le ministru, dar aici sunt printre angajații comisariatului nostru și oameni care... îl simpatizează! Simpatizează cu el! Și care... am impresia că îl și... susțin! Îl ajută...

— Cum: îl ajută! Imediat să afli cine-s! Să fie concediați! Sanționați! Arestați! Pedepsiți! Degradați! Alungați! Jos! Jos cu ei! Degradați! Degradați! Jos! Arestați! Arestați! Arestați!

14

— Stimați colegi! Iubiți frați! Eu, ca copreședinte al Clubului Literar ce sunt, am consultat părerea copreședintelui nostru Nicolae Proba...

— Da, da, da! Și eu am fost de acord cu dl copreședinte... Dumitru Brudu...

— Și împreună am ajuns la concluzia următoare. Nu mai așteptăm noi să ne vină cineva... de undeva... cândva... ca să ni-l elibereze pe colegul nostru... arestat și... maltratată... pe nedrept! Noi trebuie să opunem rezistență!

— Ce: rezistență? Care: rezistență? Cum: rezistență? Ei sunt

forțele de ordine! Ei au... au... au arme! Ei au... au... au cetăți! Eu au... au... au închisori! Ei au de toate! Noi ce să facem? Cu mâinile goale?

— Nu! Nu! Puterea este de partea Adevărului! De partea Dreptății! Iată, are cuvântul domnul Golloy! Golloy! Domnului este nașul de botez al colegului nostru Pădureanu. Domnului are un plan... foarte ingenios! foarte exact... cum să-l salvăm, să-l scoatem din detenție pe colegul nostru. Și cât mai repede! Aveți cuvântul, d-le Golloy!

— Dragi copii! Dragi tineri. Eu am trăit în viața mea și am văzut multe... Am fost în diferite situații... Părinții mei au suferit gulagul Siberiei... Și eu am văzut cu ochii mei o parte din chinurile acestea... Iată ce vă spun eu: orice putere se teme de mulțime. De revolta maselor. Orice putere! Ea face ca s-o corupă, să o atragă pe o parte cu bombonele, s-o ia cu zăhărelul și... Cu acea parte, care să-i țină parte, să meargă împotriva celeilalte părți, de obidiți și nedreptățiți! Noi ce facem? Noi știm că în această zonă a noastră de frontieră, la Bungheni, starea de spirit ne este favorabilă. Nu ați văzut voi cum s-au revoltat preoții și enoriașii împotriva episcopului numit de Patriarhul moscovit Alexie al II-lea? Cum s-au revoltat și cum l-au fugărit de aici? Oamenii nu mai pot suporta... minciuna și corupția... Ei sunt complet conștienți de situația tristă și tragică... Ei au o conștiință românească foarte evoluată și... O să ne țină parte, o să ne ajute... Eu propun să procedăm așa. Eu chem întreaga mea armată de maidanezi! Îi instruiesc frumos... Îi aliniezi în șiruri și... Mergem împreună cu toții să înconjurăm comisariatul de poliție... Să începem să strigăm... și cu pancarte: „Să ne eliberați! Să ne eliberați pe... pe colegul nostru suferind! Pe care l-ați arestat pe nedrept! Să ni-l eliberați! Nu ne închideți gura!” Exact așa cum aclamau cei de la Antena „C”! „Jos dictatura! Nu ne închideți gura!” Noi avem dreptul la libertatea de gândire, la libertatea de creație!... Să vedeți! O să meargă cu noi și toate... toate stolurile de ciori! Și o să meargă și o să tăbărescă asupra... asupra comisariatului de poliție și a poliției... Și când o să vadă dl Measoedov venind atâta negreață asupra lui, să vedeți că o să facă în pantaloni și o să-i dea drumul omului nostru... Mai ales că el... el e și... viteaz, dar pe cât e de... viteaz, pe atâta-i de fricos. Eu îl cunosc bine – am avut de a face cu el! Visul lui, idealul lui este... să avanseze cât mai sus pe scara ierarhică... să adune grade pe epoleți și... Să ajungă și dânsul general, cum a ajuns colonel... Dar n-o să-i meargă, n-o să-i iasă...

— Da! Bună idee! Dar ce?... Ce?... Când facem treaba asta?

— Eu zic: chiar astăzi! Nu putem noi să-l lăsăm la ananghie mult timp pe colegul nostru. Treaba asta se face foarte ușor. Și rapid! Și iată, noi... Dar să ținem asta în mare secret! În secret, pentru că, dacă se răsuflă lucrul ăsta, mai știi că se întâmplă ceva! Se iau măsuri de precauție, se fac baraje... Dar așa noi dăm năvală cu toții, cu toate forțele noastre: cu maidanezii... cu cele 15 mii de maidanezi! Și cu alte vreo 30 de mii de... de... de ciori! Cu care o să tăbărâm asupra lor, asupra comisariatului și... Atunci o să vedem pe unde or să scoată ei cămașa!... Numai să păstrăm planul nostru în strict secret! Tu, măi Țică, să nu cumva să suflă o vorbă către cineva despre se avem noi a face...

15

— Domnule ministru! Domnule ministru! Unde-i? Dar... unde-a dispărut dl ministru? Dvs. sunteți, d-le adjunct? Găsiți-l imediat pe dl ministru! Alarmă! Stare de alarmă! Asediu! Stare de asediu! Vin asupra noastră gloate, gloate...

— Ce fel de gloate, d-le Measoedov?

— Vin din toate părțile asupra comisariatului nostru... După cât am aflat de la spioni, vin cu intenția să-l elibereze pe cel arestat, pe Pădurarul cela... Pădureanu sau... cum îi mai zice... Vor să-l elibereze! Ce să facem? Ce măsuri să luăm?

— Cum: ce măsuri? Nu sunteți voi conștienți de ceea ce să faceți? Dar ce fel de gloate sunt acelea? Oameni cu furci, cu topoare, cu... ceva?

— Nu, nu, nu, d-le! Dacă ar fi oameni cu furci, cu topoare, ar fi altceva! Dar așa vin... vin... vin... vin haite mari de câini! Vin și... toți angajații noștri s-au speriat, pentru că acești câini... știu să asculte de ordinele sfântului de sub pod, Goloi... Și ei știu că nu se pun împotriva acelor câini... Și mi se pare că de-acuma au și început să fugă din sediu... Am rămas eu singur aici... Toți s-au retras pe ușile din dos și... m-au părăsit! Eu am rămas singur!

— Și ce? Dumneata, d-le colonel, nu ai nicio armă acolo? Nicio pușcă?

— Și ce dacă am un pistol? Și ce dacă am arme? Am să trag și... am să ucid un câine, am să ucid doi câini, iar ceilalți? Ceilalți or să vină și or să mă facă fărâme/bucățele? Nu! Nu! Nu opun eu rezistență! Nu opun. Mai bine îi dau drumul... drumul celui arestat! Cum să procedez,

d-le vice-ministru?

— Stai un pic, să-l contactez pe dl ministru. Că e tocmai plecat la saună... Și, fiind acolo, cred că a pus mai departe mobilul și... nu aude. Ori stă în baie sau la bazin... Acuși îl caut!

— Alo! Alo! Domnule ministru! D-le ministru! Vă rog iertare... Că vă deranjez în momentele cele mai plăcute pentru Dvs... Dar aici se întâmplă, la noi, la Bungheni... Au venit... Dau năvală gloate! Gloate asupra comisariatului de poliție! Vin să-l elibereze pe tipul arestat astă noapte...

— Ce fel de gloate? Care: gloate? De unde gloate?

— Da! Sunt haite de câini! Toți câinii, toți maidanezii, dar și cei de pe la casele oamenilor... Că oamenii i-au eliberat din lanțuri și... Vin... Vin să ne... să ne sfâșie... Ca să-l elibereze pe cel arestat! Vin ciori, vin stoluri de ciori asupra noastră...

— Niciun fel de stoluri! Niciun fel de maidanezi! Trageți în ei! Cu mitraliera, cu...

— Domnule ministru, dar noi nu avem mitraliere! Mitraliere au numai militari, armata... Noi nu avem!

— Cu săbiile tăiați-i! Cu săbiile! Sfârtecați-i! Dați-le gaze lacrimogene! Băteți-i cu tunurile de apă!

— De unde tunuri? Tunul nostru a ruginit demult! Demult nu se mai fac greve... nimic... Și am avut și noi un tun și pe... acela ni l-au luat... au spus să-l repare și... așa și a rămas...

— Și: ce? Vreți să vin eu acolo? Să vă apăr eu? Apărați-vă singur, cum știți!

— Dar ce să facem, d-le ministru? D-le ministru, ce să facem? Ce să facem? Iată, d-le ministru, au apărut și niște tancuri!

— De unde au ei tancuri? Care: tancuri? De unde: tancuri?

— Nu știu de unde au luat ei tancuri!

— Ce fel de tancuri? Ia uite mai bine și vezi!

— Daaa... scrie pe dânsul: tanc! Numai că nu-s tancuri, d-le ministru...

— Dar ce sunt, d-le colonel?

— Sunt... Sunt niște... trei boi... maaari! umflați! cornoraați! Și pe frunte la fiecare o scândură agățată de coarne... și pe fiecare scândură scris mășcat: tanc! Iar unul s-o dat nu știu cum pe-o parte și a făcut ce-o făcut... poate s-a scărpinat, poate altceva că... Și pe coastele lor, pe tustrei, scrie tot așa: tancul nr. 1, tancul nr. 2, tancul nr. 3... Iar

pe tancul din mijloc stă călare însuși dl consilier municipal Goloi și... El îi îndeamnă pe toți la atac, conduce ca un general! Ce să facem, d-le ministru? Mi-i de-a scăpării, de-a scăpării... Toți au fugit, m-au părăsit! Au șters puțina... Am rămas eu unul singur! Nu mă pot să mă apăr. Dacă dau cu pistolul în cineva, atunci – vin și mă sfășie! mai bine îi dau drumul tipului... celui arestat. Îi zic: du-te unde știi!

— Atunci așa să faci: dacă zici că-i mare pericol... primejdie pentru viață, atunci așa să faci: te duci, deschide-i ușa de la izolator și... Spune-i să iasă și să plece unde... l-or duce ochii!

— Cum așa, d-le ministru? Să-l eliberez după ce cu greu l-am arestat? Și m-am compromis? Și... să-l eliberez așa, ușor, fără de nicio condiție?

— Nu-i pune nicio condiție, d-le colonel! Știm noi cum să-l găbjim în alt loc și să-i venim de hac! Că nu-i prima dată... Avem noi metodele noastre. Fii pe pace... Dacă așa s-a răsculat lumea de acolo, cel puțin... lumea animală, că eca. umană încă dormitează... Până o să vină sferile acelea s-o trezească... Atunci să știi că lumea animală e mult mai... mult mai deșteaptă și mai... înțeleaptă decât lumea umană... prin părțile voastre... Dă-i drumul! Lasă că avem noi grijă... Numai să fii cu ochii pe el, să știi încotro o ia și... Cum o duce...

— Așa am să fac, d-le ministru!

— Să faci cum îți spun eu și-ai să ajungi general... Și ai să ajungi și ministru! Dacă dă Domnul și scapi de beleaua asta...

— Să dea Domnul, d-le ministru...

16

— Uraaa! Am învins! Am învins! Îl avem iarăși în mijlocul nostru pe excepțional de talentatul și ingeniosul și inimaginabilul și... iar excepțional de talentatul autor – colegul Pădureanu! Care a... reușit să producă niște seisme în mlaștina asta a noastră din Republica Moldova, în care nu se întâmplă nimic!

— Alo! Alo! Iubițelule! Unde eeești? Ce faaaci?

— Alo! Alo! Tu erai, Barbara?

— Da! Da! Unde eeești? La pădure? Te-ai întors la pădurea ta? Ori tot la... la...

— Scuzați, fraților, am un apel telefonic din străinătate... Cine se aude acolo?

— Ori ești la Clubul Literar?

— Da, la Clubul Literar...

— Ori, poate ești la păduchernița lui Measoedov? Tot acolo hrănești păduchii și ploșnițele?

— Vai! Vai! Nu mai sunt! Am scăpat... Am fost... Am stat o noapte și ceva și... Acum de curând am scăpat! M-au eliberat colegii...

— Și acuma ce faci?

— Eu ce fac — fac bine! Sunt la libertate! Dar tu?

— Păi, dar eu... Eu sunt și mai la libertate! Aicea-n Europa totul este liber! Liber la dreapta, liber la stânga, liber în sus, liber în jos, liber înainte, liber înapoi... Eu...

— Și acuma unde ești?

— Am fost la Kosovo. Acuma sunt în Albania... Măine, poimăine am să zic: „Bună ziua, Veneția!”

— În Albania? Și ce faci în Albania?

— Cu băieții! Cu băieții! Ne jucăm... Ne distrăm... Foarte bine... Foarte frumos...

— Alo! Alo! Nu se aude! Gata... Să mă scuzați, fraților. Am o persoană care mă sună în cele mai nepotrivite momente... Deci, ce facem noi în continuare? Ce ziceți, domnilor copreședinți ai Clubului Literar?

— Eu zic... ăăă... să spună... ăăă... ce crede dl ăăă... Nicolae Proba, că dânsul... ăăă găsește soluții mai... ăăă... mai practice... Eu... ăăă sunt cam... ăăă... cam rupt de... ăăă... realități... Eu îs cam... ăăă... ca oamenii noștri de la Flutura... ăăă... cam fluturatici... cam fluturatici...

— Ei, hai! Lasă, Dumitre, că nu mai ești tu fluturatec... Tu, care ai fost poet, și poet foarte bun, deodată te-ai transfigurat, te-ai dat peste cap și te-ai făcut dramaturg și... Acuma... Cine te citea mai nainte? 20, 30 de inși... Acuma sute, sute... mii privesc/audiază piesele tale... Așa că tu ești mult mai practic ca noi toți! Dar te faci/te prefaci... faci pe modestul...

— Atunci să-l întrebăm pe dl Profesor! Care este părerea dumitale, d-le Profesor? Cum v-ați simțit aici, între noi? Între tineri? O noapte și o zi... Și cu război! Și cu arestări! Și cu toate astea?

— Eu ce... profesor, doctor habilitat și docent/conferențiar universitar pot să vă mărturisesc că mă aflu pentru prima dată într-un asemenea context literar-artistic, în care văd aievea cum se plămădește o operă literară nu din punctul de vedere al unui teoretician abstras ci împlântat direct în realitatea imediată umană, culturală, politică, socială... Chiar și animală! Am fost martor ocular și

participant activ la acest atac/asalt asupra sediului/cetății nedreptății din județul Bungheni și... Mi-am dat seama ce mare forță este forța maselor, care sunt organizate... Ce-i drept, deocamdată, la noi, așa cum reiese din toate cele relatate până acum, deocamdată la noi predomină căpățânile de varză și bostani în sânul electoratului toate cu marca „Made in RM”, dar... Dar să nu uităm că avem și un întreg regn animal, care este mult mai evoluat decât cel uman și... Mai avem pe deasupra un mare număr de... de... de sfere magice, care lucrează pentru Libertate și pentru Adevăr și pentru Dreptate!

— Domnule Profesor! Domnule Profesor! Dar cum credeți Dvs.: E ceva de capul acestui Proiect? Al domnului nostru coleg Pădureanu... Podaru... Prodaru... Păduraru?

— Da! Da! Este! Este ceva, dar încă nu este clarificat/finisat... Trebuie să... să mai discutăm. Acum, însă, eu nu cred că e timpul și în cazul să mai zăbovim aici... pentru că se poate întâmpla ca să se producă mișcări ale forțelor de ordine și să fim... iar... atacați! Las' că... așa... cum îi zice... dl consilier municipal are imunitate, are o imagine aici, noi, însă, suntem cam... cam venetici aici...

— Nu, d-le... d-le Profesor! Nu mai suntem venetici! Noi suntem de-acuma autohtoni! Cu atât mai mult că cei doi copreședinți ai noștri sunt originari din acest județ... Județul Bungheni – și dl Nicolae Proba și dl Dumitru Brudu sunt originari de aici! Așa că ne putem considera absolut autohtoni! Noi, toți!

— Și atunci ce facem? Continuăm discuția? Asupra acestui Proiect? Ce zici, d-le Sandu Costescu?

— Cer cuvântul!

— Are cuvântul dl Andrei Lunimarți.

— Domnilor! Eu consider că... toată afacerea asta nu este decât o farsă și că... cel care a schițat/plăsmuit acest Proiect a vrut să ne tragă pe sfoară! Să ne sustragă aten...

— Jos! Jos cu Lunimarți! Jos cu Lunimarți! Vorbești aiurea, Andrușa! Vorbești aiurea! Domnului este pictor și nu pricepe nimic în literatură! Să auzim părerea domnului... domnului Sandu Costescu!

— D-le Sandu Costescu, aveți cuvântul.

— Eu cred că aici este opera... Este un germene de operă, care încă... urmează să fie aprofundat, detalizat, structurat... și așa mai departe, pentru că... În germene este o idee foarte interesantă! Dacă o luăm și o confruntăm cu realitățile politice, atunci vedem că de cele

mai multe ori partidele își... își... iau naștere și pier ca... niște efemeride... Și tot mai multe partide! S-a crezut la începutul anilor '90 că ele se vor decanta și se vor alege mai puține, dar ele se fac tot mai multe și mai multe! Chiar zilele acestea, chiar la finele anului trecut s-a mai născut un partid... Curând se va mai naște un partid! Apar mișcări, mișcări, mișcări! Eu vreau să vă spun, vreau să vă spun că... aceste partide și aceste mișcări nu sunt decât niște aberații, niște... niște rătăcirii ale societății noastre. Pentru că, așa cum aș vrea eu să vă spun, în opinia mea, un partid trebuie să aibă o bază socială... Iar bază socială înseamnă o pătură de populație care are interese comune, și economice, și politice...

— Exact! Exact! Eu ca profesor, doctor habilitat, conferențiar universitar pot să confirm spusele lui Sandu... Așa este! Și de mult m-am gândit... Aceste partide nu au nicio bază socială sau nu au... o bază socială clară... Ele sunt infime, puțin numeroase și... O bază socială înseamnă, mai întâi, o bază economică, o clasă de mijloc... La noi, însă este un mare decalaj între lumea celor bogați și foarte bogați și lumea celor săraci și foarte săraci.

— Tocmai de asta eu zic...

— Ce zici, d-le Andrei Lunimărti?

— Eu zic că... partidul komuniștilor anume... a cuprins segmentul... are adeziunea celor săraci, dar de facto este Partidul celor Bogați! Și foarte Bogați! Și, în felul ăsta...

— În genere, fraților, să nu mai vorbim de partidul komuniștilor, pentru că ei dintotdeauna au activat/acționat prin minciună și prin teroare! Nu vedeți ce se întâmplă de când au venit la guvernare? Arestări! Arestări! Sunt arestați oameni nevinovați! Uite, chiar colegul nostru, care a avut de suferit...

— Uraaa! Slavă Domnului că l-am recuperat!

— Acum noi putem să continuăm să derulăm... Hai să-l întrebăm pe... pe colegul Păduraru ce are domnului de gând cu subiectul... cu Proiectul acestor enigmatice sfere? Care s-au dispersat umplând întreaga Republică și au început să lucreze. Să lucreze în pofida... Au început să deștepte conștiințele oamenilor, să-i cheme la a spune Adevărul, la a face Dreptate, ci nu a spune minciuni și a trișa!

— Apoi eu ca autor vreau să vă spun că... nu sunt eu în totalitate autorul, ci doar pe jumătate autor sau mai exact coautor. Primul autor, cel care mi-a dat ideea, este nașul meu, dl Golloy. Pe Domnia sa să-l

întrebăm! Iar pe urmă eu, dacă o să am ceva de adăugat, de completat...

— Eu, dragi copii, vreau să vă spun că... sunt foarte dezamăgit de... lumea asta în care trăim și... viețuim. Sunt foarte dezamăgit de lumea asta și de lucrurile care se întâmplă în societatea noastră... Când toată lumea tinde spre bine, spre frumos, spre democrație, spre dreptate, la noi se merge tot înapoi...

— Da! Ca racul! Ca racul! „Vai de el, român, săracul/ Tot dă înapoi ca racul”, după cum a spus Poetul...

— Tăticule! Tăticule! Dar dumneata de ce nu spui versul acela din Mateevici?

— A! Da! Bine că mi-ai adus aminte. Eu chiar voiam să vi-l amintesc, ca voi... să-l aveți mereu în minte... Deși îl cunoașteți, dar l-ați uitat poate... Spune preotul-poet Mateevici, în poemul lui dedicat „Basarabenilor”: „Să știți, de nu veți ridica/ Din sânul vostru un proroc/ În voi viața va seca/ Și zadarnic veți striga/ Că nu aveți noroc!”

— Bravo! Bravo! Uite asta este! Uite asta a fost!

— Dragi colegi, eu cred că aici noi putem pune punct ședinței noastre și putem pleca... Putem pleca pe la... la casele noastre... cui ne are... Acolo de unde am venit... Să-l lăsăm, deci, pe dl Golloy să-și facă misiunea în continuare, iar noi... noi să ne vedem de trebile noastre...

— Stai! Stai! Stai! Fraților, dar știți că eu am venit aici cu... o rablă de mașină... veche... Un „Jiguli” ruginit și l-am lăsat pe undeva, la niște rude... Mi-am adus aminte... Era să plec și eu împreună cu voi, cu maxi-taxi, dar mi-am amintit!

— Da, dar nu încăpem cu toții în „Jiguli”-ul tău! Câți oameni încap acolo? Cinci-șase...

— Da! Cinci-șase încap... Pe vreo doi îi mai cățărăm pe brațe... pe vreo doi îi băgăm în portbagaj...

— Da? Dar mai rămân vreo doi-trei!

— Ceilalți o să meargă cu... O să meargă pe patine cu roțile... O să-i legăm din urmă, de bamperul din spate și... O să meargă pe roțile! O să ajungem așa până la... până la Pădurea din Bahmuțea... Încolo o să vă duceți cu mașini de ocazie...

— Bun! Așa să facem!

17

— Atențiune! Atențiune! Aici postul de radio-televiziune PRO

TV Chișinău! Transmitem o informație senzațională! Transmitem o informație senzațională!

Precum v-am mai comunicat, la Bungheni, sub podul magistralei intercontinentale Europa-Asia s-au întâmplat lucruri colosale!

V-am mai relatat despre cazul arestării unui tânăr autor, care se numea Păduraru, care s-a retras din oraș și trăia în Pădurea de la Bahmuțea. Acum câteva minute, ne-a parvenit o știre că întreaga componență a Clubului Literar din 15 oameni sau... numai 14... venea cu o mașină... un „Jiguli” vechi, care aparținea numitului Păduraru. Și ce s-a întâmplat?

După cum au relatat martorii oculari, care... se prăpădeau de râs... Că, în afară de faptul că limuzina era ticsită cu oameni și... se mai zice că și în portbagaj mai erau băgați câțiva, îi mai trăgea pe unii pe patine cu roțile din urmă... Și, iată, când au ajuns la... pe culmea Măgurii Corneștilor, acolo unde fusese proiectată Statuia Libertății, ei s-au dat jos... s-au dat jos cu toții și-au încins o horă! I-au zis Hora Libertății! Nu, nu, nu se spune că ar fi băut ceva, că ar fi chefuit ceva, cum se obișnuiește la Moldova, nu... Nu!

De acolo au plecat la vale, pe panta de la Cornești... E acolo o pantă mare! De acolo, neajungând la un iaz, șoferul a oprit.

A oprit, pentru că a fost sunat la telefon. A avut un telefon din Italia... Cineva a reușit să afle... Că s-au dat băieții jos – și din portbagaj, și din mașină... Și au luat-o ei pe șosea, la vale, pe jos. Ca să-l lase pe colegul lor să vorbească cu prietena lui care... a fugit din țară și s-a dus în Italia... Și a ajuns la Veneția... asta au reușit ei să audă că ea e la Veneția.

Și el, când a spus: „Unde ești, Barbara? De ce m-ai părăsit? Fără tine nu mai am zile! Nu mai am viață!” Atunci băieții l-au lăsat să discute... Iar el ce-a făcut?

Când a terminat vorba, s-a urcat iar la volan și... A strigat: „Barbara! Eu vin la tine! la Veneția!”

A dat gaz mașinii lui și, din pantă, s-a izbit drept în lacul cel Mare din... din Valea Corneștilor și... Cu asta s-a terminat... povestea lui...

Ce veste tristă!...

Sfârșit